

Fondat 1935. Seria nouă. ISSN 1454 - 198X

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

ANUL 27, NR. 687, NOIEMBRIE 2024

Editorial

Senin de noiembrie

Tot mai des, mă întorc cu gândul la anii de școală, acea minunată perioadă din viața unui om. Ca într-o baie de frumusețe, mă cufund în această lume și parcă ajung într-o altă dimensiune.

Îmi vin în minte cântecele și poeziile învățate cândva, ale căror versuri s-au sedimentat în memorie, mă văd cu ochii amintirii cum răsfoiesc cu emoție manualele școlare, cum îmi fac temele, ori citesc povești din cărțile frumos ilustrate cu scene simbolice din basmele noastre populare. Mă revăd, în anii de liceu, când, nu numai în vacanțe, dar și în timpul anului școlar, mă prindeau zorile cu veioza aprinsă, citind...

Mi se perindă prin fața ochilor o lume de umbre pasagere: învățătoarea din clasele primare, de la școala din satul natal; cadrele didactice, cu o inimă cât roata pământului, care m-au învățat la Școala generală nr. 2, și apoi cele de la Liceul teoretic nr. 2, din orașul nostru; profesorii din facultate, al căror glas îl aud, ca prin vis, răsunând în amfiteatrul sufletului meu. Retrăiesc, de asemenea, cu emoția aferentă, freamătul și simțirea încercate în primele zile de școală, ca dascăl de limba și literatura română.

Dar toate s-au petrecut parcă într-o altă viață!

*

Aceste amintiri scumpe mi-au fost reactivate de recenta întâlnire (9 noiembrie 2024) cu o parte din foștii colegi și elevi, la Sărbătorirea a 60 de ani de la înființarea Școlii Generale nr. 3, devenită ulterior „Gala Galaction”, unitate de învățământ unde am predat limba și literatura română vreme de un sfert de veac, iar în ultimii patru ani, înainte de pensionare, am îndeplinit și funcția de director.

În tot acest răstimp, și-au făcut drum în mine simțăminte grave, fiecare simțământ adăpostind în tăcerea lui o seamă de îngândurări și răspunderi, într-o perioadă a societății românești cu tot atâtea semne de încredere ca și de îngrijorare...

Emoția revederii într-un spațiu spiritual, cu atâtea amintiri, ne-a copleșit pe toți, tineri și vârstnici, neputându-ne stăpâni lacrimile.

Scăderea numărului de elevi din zona arondată școlii, prin diminuarea procentului de natalitate sau prin exodul unor familii către alte meleaguri, a făcut ca Școala Gimnazială „Gala Galaction” să devină structură a Școlii Gimnaziale „Dan Berindei” din municipiul nostru...

Urez din tot sufletul multă putere de muncă și multă sănătate tuturor celor care au fost alături de noi la evenimentul aniversar: reprezentanți ai comunității locale, în frunte cu domnul Primar, foste cadre didactice, foști elevi ai școlii, astăzi cu funcții de răspundere în învățământ sau în alte domenii, tuturor acelora care, din motive obiective, nu au putut să ajungă..., dar și actualilor elevi ai școlii, pentru a duce mai departe frumoasele tradiții ale învățământului românesc, dirijați cu dragoste și har de noile generații de dascăli...!

Domnița NEAGA

Ziua Armatei Române

Anul acesta, Ziua Armatei Române a fost sărbătorită la Roșiori de Vede în cadrul ediției a II-a a ***Zilelor Mănăstirii Coșoteni, fosta Mănăstire Drăgănești*** printr-o activitate organizată de Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu”, Asociația „Radu Grămăticul”, Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” Craiova și Liceul Tehnologic „Anghel Saligny” Roșiori de Vede.

Elevii de la Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”, coordonați de prof. Monica Nedelcu, au arătat semnificația zilei de 25 octombrie și au vorbit despre eroi, despre cei care au făcut supremul sacrificiu dându-și viața pentru patrie, iar elevii de la Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” Craiova au vorbit despre mândria de a fi elev într-un liceu militar, despre greutățile, dar mai ales despre satisfacțiile pe care le are un tânăr la începutul carierei militare.

Tinerii prezenți, dar nu numai, au avut privilegiul să îl asculte pe gl. lt. (r) Valentin Becheru vorbind despre valorile și obiectivele comune pe care le au armata și biserica și despre implicarea acestor două instituții în istoria poporului român.

Cântecul patriotic a fost prezent prin vocea inconfundabilă a Elenei Falcă.

În final, am rostit cu toții: *La mulți ani, Armata Română! La mulți ani tuturor militarilor!*

Muzeograf **Veronica COJOCARU**

Concurs

Convinge-mă să citesc!

În data de 6 noiembrie 2024, la Biblioteca Județeană „Marin Preda” Teleorman, a avut loc Finala Județeană a Concursului Național de Lectură „Bătălia Cărților”.

În cadrul dezbaterii „Convinge-mă să citesc!”, 11 finaliști la categoria de vârstă 11-14 ani (dintre care trei elevi de la școlile din municipiul Roșiorii de Vede) și 9 finaliști la categoria de vârstă14-18 ani (o elevă fiind din municipiul Roșiorii de Vede) s-au „duelat”

în idei și emoții transmise prin cărți, au arătat că lectura este mai mult decât o activitate liniștită și ne-au convins că poate fi o aventură a minții și a inimii, un mod de a trăi și de a

Bibliotecar **Marinela RUȘANU**
Foto: **Aurelia BĂRBUȚ, Marinela RUȘANU**

Continuare în pag. 5

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

• ***Implică-te, schimbă, inspiră! - Fii voluntar pentru un viitor mai bun!***

Aceasta a fost tema comunicării pe care echipa ***EUROPE DIRECT Teleorman,*** în formula: Adelina Maria CĂLIN – voluntar ED Teleorman, elevă la Colegiul Național „Anastasescu” din Roșiorii de Vede; Marinela RUȘANU – manager ED Teleorman și bibliotecar la Biblioteca Municipală „Gala Galaction”; Aurelia BĂRBUȚ – consilier de comunicare la ED Teleorman și șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport din Primăria Municipiului Roșiorii de Vede,

Continuare în pag. 8

Aurelia BĂRBUȚ
Foto: **Aurelia BĂRBUȚ, Tedy STÎNGĂ**

Expoziție

Cântecul pietrei

„Dacă nu dorești să ai deziluzii în pictură și în artă, trebuie să ai grijă să nu-ți faci o meserie din ele. Oricât de talentat și iscusit ai fi, caută banii și puterea în altă parte, astfel

încât să nu te superi pe artă dacă nu te alegi cu nimic de pe urma harului și a muncii tale”, spunea renumitul scriitor Orhan Pamuk și se

Florina CARVACI
Foto: **Florina CARVACI, Elvira STÂNGĂ**

Continuare în pag. 5

„Verba volant, scripta manent”

Jurnal de scriitor

1.10.2024 – „Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice, Ziua Internațională a cafelei”- zice Aura. O rază de lumină se strecoară în biroul ei, unde domnește ordinea, și ai impresia că tot cerul Europei s-a revărsat aici, cu toate stelele lui strălucitoare… pentru a umple de lumină ziua celor care intră. Ce privilegiu!, zici.

3.10.2024 – Prin toamnă, pe lângă paleta ei de culori și umbre... cu scriitorul Mihai Atanasie Petrescu spre Alexandria, la Festivalul Național de Poezie „Zaharia Stancu”. Întâlnire emoționantă cu poeți și scriitori, dar nu ca altădată. Parcă lipsește ceva. Tăvălugul timpului s-a așezat peste mulți, iar cruzimea acestuia se resimte. O resimți și tu, așa cum resimți și absența poetului Florea Burtan, reținut la domiciliu de niște probleme medicale.

5.10.2024 – „Mark Zuckerberg, directorul general al Meta Platformas, l-a depășit pe Jeff Bezos în topul celor mai bogate persoane la nivel global. Cofondatorul Facebook urcă, astfel, pe locul al doilea în clasament” (digi24). Pfff!

9.10.2024 – Un nou loc de muncă. Un nou început. Mereu de la capăt. Un vis devenit realitate. Cam târziu, ce-i drept, îți spui şi te gândeşti la câte uşi ai bătut şi au rămas închise...

11.10.2024 – „S-a spus, nu o dată, că sportul unește și vindecă rănile provocate de conflictele politice și nu numai! Acum, un eveniment internațional, care va fi găzduit în București, în weekend, ne arată acest lucru. Vorbim despre Mondialul de Maraton Masters, pentru alergătorii de categoria de vârstă +35 de ani. Startul se va da de la ora 9:00, la Piața Constituției. Potrivit organizatorilor, la mondialul de Maraton Masters, sunt înscriși 500 de alergători din 44 de țări. Printre ei, 26 de alergători sunt din Iran, unul din Israel și altul din Siria. Țări aflate în relații glaciale din punct de vedere politic. Reprezentanții lor vor alerga, însă, cot la cot, pe străzile Bucureștiului” (adevărul.ro).

15.10.2024 – „Sinceritatea este primul capitol al cărţii înţelepciunii” (Thomas Jefferson).

16.10.2024 – „Cineva ajunge la capătul de sus al unei scări doar urcând cu grijă, treaptă cu treaptă, după care tot felul de puteri, tot felul de abilităţi devin posibile…” (Margaret Thatcher).

19.10.2024 – „Nimic măreţ nu a fost creat dintr-o dată, nici măcar strugurii sau smochinele. Dacă îmi spui că vrei o smochină, eu îţi voi răspunde că va trebui să aştepţi. Lasă mai întâi pomul să înflorească, apoi să facă fructe, apoi să se coacă” (Epictet).

22.10.2024 – „De multe ori am observat că oamenii de succes rareori s-au dat deoparte şi au permis să li se întâmple lucruri. Ei s-au dus şi au făcut lucrurile să se întâmple” (Elinor Smith). Da, zici. Sunt oameni care fac lucrurile să fie, să rămână pentru a le aminti celor care vor veni că nimic nu se pierde. Așa cum este şi ziua aceasta cu poezie, cu poeţi şi cititori care au scris pe filele timpului poemul iubirii şi al recunoştinţei. Al iubirii faţă de oameni, de natură, de Dumnezeu, al recunoştinţei faţă de tot ceea ce primim necondiţionat. Fie că au citit lângă „Stejarul Haiducului” din Pădurea Manciu sau lângă „Stejarul Gala Galaction” din Pădurea Dideşti sau în sala de festivităţi a Casei de Cultură din Roşiori de Vede, poezia a adunat oamenii atingându-le sufletele şi inimile, la fel ca lumina.

23.10.2024 – Pensiunea „Maria” – o oază de linişte şi verdeaţă într-o dimineaţă de octombrie luminoasă, cu poeta Victoria Milescu, poetul, criticul literar, preşedintele Secţiei de critică literară a Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Bucureşti, Radu Voinescu, general locotenent (r) Valentin Becheru, preşedintele Asociaţiei „Radu Grămăticul”, la o cafea, apoi, la pas, prin oraşul răscolit de galbenul castanilor.

25.10.2024 – „Vreau să te rog, pe cât de mult îmi stă în putere, să fii răbdător cu tot ce este nerezolvat în inima ta şi să iubeşti întrebările asemenea camerelor închise şi cărţilor scrise într-o limbă îndepărtată” (Rainer Maria Rilke).

26.10.2024 – Zâmbreasca. Lumina aurie a plopilor, a sălciilor a frasinilor, a crizantemelor, strălucirea măceşilor, parfumul gutuilor, al perelor, cântecul fazanilor, al coţofenelor, al celor câteva păsări de baltă care şi-au construit habitatul în stufărişul din marginea pârâiaşului ce trece pe lângă grădina căsuţei în care ai copilărit, zâmbetul mamei, bucuria umbrită de moartea lui Tom, răpus de o parvoviroză şi de apatia Gerei care luptă cu virusul (doi căţei veniţi într-o dimineaţă de iunie, de nu ştii unde, şi care au rămas lângă celelalte patrupede pentru a lega o prietenie inimaginabilă.

28.10.2024 – Scriitoarea Ana Blandiana, distinsă cu premiul „Prinţesa de Asturia” 2024: „Acum când roboţii vor fi superiori oamenilor, trebuie să rămânem deasupra prin tot ce ei nu înţeleg. Vor putea să facă versuri. Dar nu vor înţelege niciodată inexprimabilul ascuns sub ele” (Edupedu.ro).

Florina CARVACI
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Trăire creştină

De ce postul?

Suntem într-o perioadă de reală efervescență legată de sărbătoarea Crăciunului. Poate prea devreme dacă ne mai uităm și în calendar și nu numai la spoturile publicitare. Am preferat să fiu un interogator și să întreb *De ce este nevoie de post*, *într-o lume care se vrea autonomă și autosuficientă*? Nu e vorba despre post, ci prin post este vorba despre vindecarea patimii lăcomiei.

Lucrarea de tămăduire a omului de bolile sale sufletești trebuie să înceapă, în primul rând, cu lecuirea de patima lăcomiei, pe de o parte, pentru că această patimă este una dintre cele mai triviale și mai primitive, pe de altă parte, pentru că de biruirea ei depinde în mare măsură lupta cu celelalte patimi. Astfel, Sfântul Grigore cel Mare scrie: „Nu poate ieși învingător în războiul duhovnicesc cel care n-a biruit mai întâi vrăjmașul ce se ascunde sub lăcomia la mâncare. Este cu totul amăgitor să voiești să te lupți cu puteri vrăjmașe îndepărtate când ești doborât de cele care sunt în preajma ta (...).”

Primul loc în „catalogul” gândurilor rele îl ocupă așa-numita „nebunie a pântecelui” (gastrimargia), ceea ce nu este deloc întâmplător. Ea este „prima breșă de care au nevoie celelalte patimi pentru a năvăli în cetatea sufletului.”

Prin natura ei, lăcomia pântecelui (gastrimargia) reprezintă o triplă disfuncționalitate: perturbă relația omului cu Dumnezeu, este expresia palpabilă a acestei perturbări. Perturbă și relația cu eul propriu și, în cele din urmă, și cu aproapele. Așa cum iubirea de Dumnezeu se descoperă în iubirea de aproapele, dar aceasta nu e cu putință fără „iubirea de sine”, aceste perturbări ale relației cu Dumnezeu și cu eul propriu se descoperă în perturbarea relațiilor interumane. „Cine își stăpânește stomacul își micșorează patimile, dar cine e biruit de mâncăruri își va spori plăcerile.”

Patima lăcomiei constă, în primul rând, în dorința de mâncare nu pentru a ne hrăni, ci pentru plăcerea pe care ne-o oferă și această plăcere este căutată fie prin calitatea, fie prin cantitatea mâncărurilor, ceea ce, în ambele cazuri, constituie o pervertire a funcției nutritive, o îndepărtare de la menirea ei firească și normală. Tămăduirea lăcomiei și, legat de aceasta, dobândirea virtuții cumpătării (în înțelesul strict al cuvântului), care se opune acestei patimi, se vor face mai întâi prin inversarea acestei atitudini a omului, altfel spus prin primirea mâncării numai și numai pentru nevoia trupului, adică numai pentru menținerea lui în viață și sănătos, sau pentru a-i reda sănătatea, evitând pe de o parte orice căutare a plăcerii, iar pe de alta orice exces în raport cu strictul necesar. Tămăduirea lăcomiei și practicarea înfrânării nu constau, deci, în lipsirea de hrană, căci așa cum spune Sfântul Vasile în această privință „toate câte le-a făcut Domnul sunt bune” și nu trebuie lepădate, ci în primirea lor fără patimă, tot așa, cum nu trebuie să disprețuim hrana, ci poftele pătimașe legate de ea.

Tămăduirea lăcomiei se face numai printr-o convertire, printr-o schimbare de atitudine, care să-l facă pe om să pună pe primul loc dorirea lui Dumnezeu și numai spre El să se îndrepte; să înțeleagă că Dumnezeu este singurul desăvârșit, adevăratul țel al existenței sale, că a Lui este „toată slava, cinstea și închinăciunea” și că bunătățile duhovnicești dăruite de El sunt cu adevărat cele care se cuvin naturii omului, singurele desăvârșite și bune.

De asemenea, patima poate fi biruită dacă, primind hrană, omul îi mulțumește lui Dumnezeu pentru ea, arătând astfel că toată luarea sa aminte și iubirea lui se îndreaptă numai spre El. În patima lăcomiei, omul se desfată cu bucatele în afara lui Dumnezeu, pe ele iubindu-le și folosindu-se de ele numai și numai pentru plăcerea sa. Or, hrana este - direct sau indirect - o creație a lui Dumnezeu și un dar al Lui făcut oamenilor, de aceea ea nu are preț în sine, ci pentru că vine de la El, și are menirea de a fi consumată în chip euharistic. Astfel, Sfântul Apostol Pavel spune că Dumnezeu a făcut bucatele „spre gustare cu mulțumire, pentru cei credincioși și pentru cei ce au cunoscut adevărul” (I Timotei. 4, 3). Omul se vindecă de patimă și-și redobândește starea virtuoasă atunci când încetează de a mai privi hrana ca scop în sine și nu se mai slujește de ea pentru propria lui desfătare, ci, dimpotrivă, o privește ca primită de la Dumnezeu și-I mulțumește Lui pentru ea. Așa învață Sfântul Apostol Pavel: „ori de mâncați, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceți” (I Corinteni 10, 31). Dacă așa primește hrana, atunci omul o sfințește (cf. I Timotei 4, 5) și, prin ea, sfințește întregul cosmos creat de Dumnezeu, din care ea este o parte și pe care-l reprezintă. În același timp, omul se sfințește mai ales pe sine, doborând stavila pe care lăcomia o pune între el și Dumnezeu, iar cu fiecare rugăciune de mulțumire pe care i-o aduce se unește și mai mult cu El.

Patima lăcomiei nu izvorăște din nevoia trupului, ci din poftele care vin din inimă, adică ale omului lăuntric. Ea constă deci într-o anume atitudine față de hrană și într-un anume fel de a privi actul mâncării. Ea rezidă, în esență, în căutarea plăcerii legate de calitatea sau de mulțimea și felurimea bucatelor, care-l face pe om să mănânce peste măsură de mult, adică dincolo de nevoile firești. De aceea, lupta împotriva acestei patimi și vindecarea de ea se fac și prin dreapta socotință, dar și prin paza gândurilor, însoțită de trezvie.

Sfântul Luca al Crimeii spune: „Însă tocmai postul trupesc ne ajută să ne pocăim și să ne mântuim, fiindcă lăcomia pântecelui este născătoarea tuturor celorlalte patimi și în același timp cea mai ușor de biruit. Dacă vom împlini această poruncă ușoară, dacă ne vom înfrâna pântecele, vom căpăta stăpânire și asupra celorlalte patimi.

Pentru a birui toate patimile, până la una, avem neapărată nevoie să deprindem înfrânarea - iar fără postul trupesc nu putem face asta. În școală, elevii sunt conduși treptat de la cunoștințele elementare până la cele mai avansate, de la alfabet până la matematicile superioare și înfrânarea trebuie începută de la alfabet, de la înfrânarea pântecelui.”

Preot **Eugen Cătălin PĂUNESCU**
Consilier Administrativ-Bisericesc –
Episcopia Alexandriei și Teleormanului
Foto: Sursa Internet

Citatul lunii

„Sinceritatea este primul pas pentru a transforma ceea ce spunem în ceea ce trăim. Fii destul de sincer încât să Îl întrebi pe Dumnezeu, dar destul de curajos pentru a-ți asuma credința”.

(*Credința de zi cu zi*, Pr. Barnabas Powel)

Rubrică îngrijită de dr. **Adriana MIU**

LA LUMINA ZILEI

Dimineața

Primul îngheț al apei la noi în oraș, în această toamnă, s-a înregistrat luni, 4 noiembrie 2024. Fenomenul de îngheț al apei s-a repetat și miercuri, 6 noiembrie, și ceea ce este deosebit de alte procese atmosferice este realizarea înghețului înaintea brumei, demonstrând umiditatea atmosferică foarte redusă a toamnei 2024.

La prânz

O clădire nouă, impunătoare, a apărut în centrul comunei Zâmbreasca. Este Primăria ce a fost dată în folosință în septembrie 2024.

Iar vechea construcție a școlii de vis-a-vis se află în reabilitare și modernizare, devenind peste câțiva ani o școală frumoasă, deosebită, moștenită de la Alexandru Bădăuță.

În amurg

Crește an de an numărul autovehiculelor ce circulă pe șoselele Teleormanului, aproape toate asfaltate. Sunt surprins de altceva, de tăierea copacilor de pe marginea unor șosele, cum am constatat dispariția completă a plopilor, de exemplu între Cucuieți și Dobrotești.

Prof. **Gheorghe TUTCĂLĂU**

DRUM
PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport
Aurelia Bărbuț
Colectivul de redacție:
Redactori: Florina Carvaci, Aurelia Bărbuț, Marinela Rușanu, Veronica Cojocaru, Gabriel Argeșeanu, Monica Tuinete
Colaboratori: Domnița Neaga, Iulian Bitoleanu, Liviu Nanu, Mihai-Atanasie Petrescu, Cristian Gabriel Moraru, Bianca Tutunaru, Argentin Șt. Porumbeanu, Ion Scarlat, Gheorghe Tutcălău, Eugen Cătălin Păunescu, Adriana Miu
Tehnoredactare: Vladimir Mutu
Culegere texte: Aurelia Bărbuț, Florina Carvaci, Monica Tuinete
Distribuire presă: Elvira Stângă

REDACȚIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54-56, Roșiori de Vede, Teleorman, Telefon: 0247/460619, e-mail: drum_rosiori@yahoo.com

Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84

AERONAVE ISTORICE RESTITUITE:

Lisunov Li-2 HA-LIX (I)

Suntem în 1935. După ce numeroşi aviatori „pionieri" din multe ţări au executat zboruri, aparent pentru atingerea unor recorduri, dar, în realitate, au împins tot mai mult limitele aeronavelor şi ale omenilor dedicaţi zborului, liniile aeriene comerciale îşi descoperă capabilitatea de a transporta pasageri şi mărfuri la distanţe tot mai mari. Avioanele „mari" de până atunci, care cărau patru pasageri sau câteva zeci de kilograme de curier pe distanţe de doar două-trei sute de kilometric, devin, dintr-o dată, piese de muzeu. Crescând cererea, creşte şi oferta constructorilor, care propun avioane tot mai mari, echipate pentru a oferi pasagerilor confort pentru zboruri lungi, de mii de kilometri fără escală. Printre acestea, vedeta Douglas Commercial DC-3, acel bimotor cu 32 de locuri pe fotolii sau 16 în… paturi, care, construit în diferite variante şi în mai multe ţări (sub licenţă) în peste 16.000 de exemplare, este considerat de istoricii de aviaţie drept cea mai importantă revoluţie în transportul pe calea aerului – desigur, înainte de apariţia linerelor cu reacţie.

DC-3, în variantele sale militare C-47 Dakota şi Skytrain a fost şi o vedetă a USAF în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, el fiind cel care a transportat miile de paraşutişti aliaţi în misiunile Debarcării din Normandia (6 iunie 1944), un astfel de aparat fiind expus la Musée de l'Air et de l'Espace de la Le Bourget.

Unul dintre producătorii sub licenţă ai DC-3ului a fost Uniunea Sovietică. Ruşii au construit, într-o uzină de lângă Moscova, varianta Lisunov (Li-2), numele fiind acela al inginerului aerospaţial Boris Pavlovici Lisunov, specialistul care a preluat, în 1939, documentaţia tehnică a constructorului american şi a condus, la uzina GAZ-84, producţia versiunii sovietice. Se pare că au fost produse vreo 5.000-6.000 de exemplare Li-2 (sursele sovietice se contrazic între ele), aeronave folosite în primul rând de Armata Roşie în timpul războiului – şi după aceea şi de AEROFLOT, compania sovietică de transport aerian.

Şi în România au zburat numeroase avioane din ambele variante, americană şi sovietică. LARES (Liniile Aeriene Exploatate de Stat) au folosit DC-3uri până după război, apoi sovromul TARS (Transporturile Aeriene Româno-Sovietice) şi TAROM (Transporturile Aeriene Române) au zburat Li-2uri până la uzura lor completă. Şi armata a folosit Li-2uri, ca document video existând filmul „Paraşutiştii", din 1973, unde îl vedem pe Florin Piersic executând salturi din astfel de avioane. Prin anii 1960, câteva Li-2uri au fost transferate de la TAROM la diverse întreprinderi turistice sau de alimentaţie publică, putând fi văzute (şi vizitate ca baruri sau cofetării) în Parcul Herăstrău, la Poiana Braşov, Făget şi Buziaş în Banat şi poate şi în alte locuri. Astăzi, mai există doar cele două exemplare bănăţene, celelalte fiind demult doar amintiri.

- va urma -

Text și foto: prof. **Mihai-Atanasie PETRESCU**
Membru al Asociației Aviatorilor Brașoveni

Din tainele și frumusețile naturii

Dacă răutăţile zilelor noastre ne copleşesc şi omul a devenit principalul vinovat al acestor frământări, consider că este mai bine să facem curăţenie în sufletele noastre întorcându-ne faţa şi gândurile către natura a cărei componentă suntem şi să o respectăm şi să copiem de la ea, frumuseţea şi comportamentul celorlalte vietăţi.

Să începem cu uimitoarele plante care reprezintă un nesecat izvor de poezie şi reflecţii filozofice, un factor activ de sensibilizare a omului modern, care descoperă în vibraţia de culori, parfum şi gingăşie, în graţiosul simbol al florilor, oază de linişte şi echilibru interior.

Atitudinea umanistă include dragostea pentru flori ca pe o formă specială a dragostei pentru frumos, iar sentimentul patriotic se întinde şi asupra lumii florilor, atât timp cât prezenţa materială a plaiurilor noastre apare inseparabil legată de farmecul şi personalitatea veşmântului său vegetal.

Şi e un lucru recunoscut că, printre popoarele lumii, poporul nostru ocupă un loc de frunte în ce priveşte intimitatea comuniunii cu natura.

Istoria a conferit codrului românesc rolul de a da adăpost şi de a conserva fiinţa noastră naţională în secolele de restrişti şi grea cumpănă. Dealurile împădurite şi văile apelor împreună cu şesurile unduind de lanuri au devenit matricele civilizaţiei noastre materiale, iar pajiştile smălţate ale munţilor au reprezentat scena naturală pe care artiştii-păstori şi-au muiat fluierele în dor întru naşterea melodioasei doine.

Rare sunt poeziile populare care să nu înceapă cu formula atât de românească *frunză verde*, unde să nu fie invocate cu valoare simbolică şi după tonalitatea stării sufleteşti nume de arbori sau de buruieni şi în care epitetele, comparaţiile, alegoriile, elementele de sensibilizare a portretelor să nu fi fost împrumutate din tezaurul lumii vegetale. În puţine limbi din lume florile s-au bucurat de atât de exuberantă invenţie lexicală. Dicţionarul etnobotanic, redactat de prof. Al. Borza, cuprinde aproape 12.000 de cuvinte care denumesc peste 2.000 de specii de plante.

Proverbe cu tâlc, zicale cu haz, fermecătoare legende au la temelia lor de înţelepciune sau imaginaţie atenta inserare a lumii vegetale.

Sărbătoarea liliacului sau a coprinelor, alături de sărbătorile pădurii, recoltei sau a culesul viilor au intrat, din vremuri străvechi, în calendarul nescris al tradiţiilor şi obiceiurile populare.

Nostalgia florilor câmpului, nevoia de a le simţi permanent prezenţa explică frumuseţea grădinilor ţărăneşti, nu rare, ori grădini botanice în miniatură. Patima florilor a trecut de la sate la oraşe. Faptul că ariditatea coloşilor de beton ai cartierelor moderne este corectată de peticul de verdeaţă şi de micile explozii florale de pe balcoane, care imprimă un zâmbet însorit severităţii chipului lor geometric, mărturiseşte acea pornire interioară a poporului nostru de a păstra contactul antic cu natura.

Despre florile din ţara noastră s-au scris numeroase cărţi. Unele, învelite în abur poetic, precum neîntrecuta încă *Flora României* ieşită de sub pana savantului literat Ion Simionescu, adaugă valorii instructive fiorul de înţelegere, dragoste mândrie şi respect pentru gingaşul dar al naturii româneşti. Altele, de o înaltă ţinută ştiinţifică, vaste sinteze ale inventarului floristic din ţara noastră ori monografii laborioase ale unor unităţi sistemice, asociaţii vegetale sau formaţii geomorfologice, se adresează unui cerc restrâns de specialişti.

Rândurile de faţă îşi propun să nu concureze nici una din lucrările editate până acum. Eroii lor sunt plante obişnuite, pe lângă care trecem adeseori nepăsători sau cărora le acordăm un interes fugitiv stârnit de cine ştie ce reminiscenţe de lectură.

Şi totuşi aceste plante sunt martori tăcuţi şi informatori fără greş ai istoriei pământului românesc de-a lungul milioanelor de ani.

- va urma -

Prof. **Petre BOZDOC**

Priorități românești

Constantin Virgil Gheorghiu

Nu cu mult timp în urmă, la primitoarea Casa de Cultură din orașul nostru, a avut loc prezentarea și lansarea monografiei „Eminescu" scrisă de Petre Ciureanu, strălucit scriitor al exilului românesc, produs al școlii ieșene de filologie. Cartea a apărut în Italia, în 1946. Demersul recuperării acestei monografii aparține doamnei prof. univ. dr. Mihaela Albu, cercetător al exilului românesc, și s-a materializat abia în 1923 prin efortul traducerii, pentru prima oară în limba română, de către prof. Carmen Teodora Făgeţeanu. De altfel, sub conducerea prof. Mihaela Albu, la Craiova, apare revista *Antilethe* dedicată exilului românesc, o revistă împotriva uitării, cu informații, mai ales, din ceea ce a fost interzis în România.

În acest spirit, la rubrica de azi a ziarului nostru privitoare la români remarcabili, îl vom prezenta pe scriitorul din exil, de faimă internațională, Constantin Virgil Gheorghiu, născut în 15.09.1916, în Războieni, jud. Neamț.

Provenea dintr-o familie de preoți, amănunt esențial pentru parcursul său spiritual ulterior. Își amintește că a avut o copilărie „înfometată". A urmat Liceul Militar „Regele Ferdinand" din Chișinău, apoi Liceul Militar Regal din Cernăuți, după terminarea căruia (1936) a venit în București, unde a studiat filozofia și teologia, pe cea din urmă studiind-o și mai târziu, la Heidelberg.

A fost de-a lungul vieții diplomat, jurnalist, poet, romancier și preot ortodox, devenind o personalitate de anvergură mondială. Începând cu 1948, după ocuparea României de către Armata Roșie, a ales calea exilului, stabilindu-se în Franța, la Paris, unde a scris peste 40 de cărți, cele mai multe bucurându-se de un real succes de piață, apărând în mai multe ediții și fiind traduse în numeroase limbi. A debutat în 1937, la *Editura Cartea Românească*, cu un volum despre viața personală. În 1940, publică al doilea volum: „Caligrafie pe zăpadă"- versuri, volum pentru care a primit „Premiul scriitorilor tineri". Îi apare apoi volumul „Ceasul de rugăciune". În 1941 este trimis peste Prut în calitate de corespondent de front de unde la întoarcere publică un volum de reportaje de război: „Ard malurile Nistrului" (prefața de T. Arghezi), volum pentru care va fi acuzat de antisovietism și antisemitism. Aceste reportaje de pe front din timpul de eliberare a Basarabiei și Bucovinei vor fi folosite mai târziu de Marin Preda ca sursă documentară în romanul „Delirul". Publică un nou volum de reportaje după ce, la bordul submarinului românesc „Delfinul", participă la blocada Crimeii și a Caucazului.

Apoi, ca atașat de presă pe lângă Legația României la Zagreb, refuză, după 23 august 1944, să se mai întoarcă în țară, fapt pentru care este arestat. După 16 luni de arest, este eliberat, ajunge la Heidelberg, unde se înscrie la renumita Facultatea de Teologie și obține dreptul de a rămâne în oraș. Începe să scrie romanul „Ora 25", pe care îl gândise încă din lagăr și deși a scris zeci de romane, acesta i-a adus faima internațională, fiind tradus în peste 30 de limbi și devenind best-seller mondial. A fost ecranizat, la Hollywood, de renumitul Carlo Ponti, în regia lui Henri Vernouil, având în rolurile principale pe celebrii actori Antony Quinn și Virna Lisi. Despre acest roman, Mircea Eliade afirma: „*N-am citit nimic, în nicio literatură, care să se apropie, cât de departe, de teroarea istoriei pe care o îndura personajele Dumitale. Consider «Ora 25» una dintre cele mai mari cărți ale generației noastre, din toate țările".*

Fiind absolvent al Facultăților de Teologie din București și din Heidelberg, a deținut și importante funcții preoțești. Astfel, la 23 mai 1963, este hirotonisit preot la Biserica Ortodoxă Română „Sfinții Arhangheli" din Paris, înaintat, în 1966, la rangul de econom-stavrofor de însuși Patriarhul României Justinian Marina și, în 1970, numit protopop de Patriarhul din Constantinopol la Centrul Ortodox al Patriarhului Ecumenic de la Chambery, din Elveția. A manifestat interes pentru ierarhii români din țară ținând legătura cu aceștia: cu mitropolitul Moldovei – 1966 la Geneva, cu al Olteniei – 1969, cu al Banatului – 1972. I-a întâlnit pe Papa Paul al VI-lea, pe Athenagoros – Patriarhul Constantinopolului, cu care a avut o strânsă relație și căruia i-a scris biografia. A călătorit în Arabia Saudită, unde a învățat limba arabă pentru a scrie biografia lui Mahomed, carte tradusă în limbile română și franceză, persană în Iran și urdu în Pakistan. A făcut parte din Comitetul de Onoare al Asociației „Prietenii lui Constantin cel Mare și al Sf. Elena" (1985). A fost invitat să țină conferințe în diverse state ale lumii: Tunisia, Liban, Japonia, Coreea de Sud etc., dar fiind anticomunist România îl evita (nu-l invita), deși dorința sa de a-și vizita patria natală l-a însoțit pretutindeni și în întreaga sa viață. „*Dacă într-o zi mă voi întoarce în România, mă întorc acolo unde îmi sunt rădăcinile mele și nu mă mai mișc!"* - s-a exprimat marele om de cultură. A murit în 1992, la Paris, fără a fi apucat să păşească încă o dată pe pământul țării natale, și este înmormântat în cimitirul Passy.

Prin demersurile academicianului Eugen Simion, în mandatul său de președinte al Academiei Române, soția scriitorului a donat, în 1994, înaltului for științific academic, în conformitate cu dorința soțului său decedat, întreaga lui operă literară „fără nicio excepție" (cărți, documente, corespondență, manuscrise etc.). Recent, i-a fost tradusă în limba română, la *Editura Sofia*, de către teleormăneanul nostru Gheorghiță Ciocioi, cartea sa, „Tinerețea doctorului Luther". Regret că spațiul tipografic nu-mi permite să mai furnizez și alte date despre această mare personalitate românească!

Prof**. Ion SCARLAT**
Sursa și foto: Internet

Adolescentul de azi

Perspectiva schimbă totul

Într-o secundă ești distrus și în următoarea totul merge bine. Destinele se joacă și nu ne lasă s-alegem. Trăim atât de multe într-un timp atât de scurt și nimeni nu ne este alături indiferent cât ar încerca. Nimeni nu știe ce este cu adevărat în sufletul nostru. Acest lucru este foarte bine explicat de tradiția fenomenologică, ce spune că orice om cunoaște doar ceea ce experimentează și aș vrea să vorbesc despre asta în cele ce urmează.

Comunicarea din cadrul tradiției fenomenologice, una dintre lecțiile pe care le-am avut la facultate până acum, este o experiență a alterității, în care noi încercăm să ne punem în locul interlocutorului. Pare o definiție destul de rigidă, dar este ceva foarte simplu, ceva ce explică contactele directe și nemediate cu ceilalți. Exemplul care m-a făcut să vreau să aprofundez tot ce ține de această tradiție este următorul: noi nu înțelegem ce este dragostea până în momentul în care ne îndrăgostim, oricât de mult ne-am documenta. Trebuie să experimentăm pentru a înțelege. Este un capitol ce ne spune cât de important este să respectăm diferențele, să învățăm de la ceilalți, să căutăm o bază comună și să evităm polarizările și lipsa de onestitate.

În plus, tradiția fenomenologică ne arată că trebuie să îi vedem pe ceilalți, întâi de toate, în relația cu ei. Așa că, da, o îmbrățișare le poate arăta celorlalți că suntem lângă ei, empatici și dispuși să ne oferim ajutorul, dar nu le va umple golul pe care îl simt în suflet.

De asemenea, pentru a duce la un final părerea mea în ceea ce privește facultatea după ce am reușit să mă acomodez, este greu. Nu credeți pe cine spune că este ușor – înseamnă că nu își dă interesul. Am fost bombardată de proiecte în echipă și teme… multe teme. Nu mă plâng, ba chiar, este tot ce mi-am dorit și am vizualizat pentru mine. Dar vreau să fie conștientizat faptul că nimic nu e așa ușor cum vehiculează oamenii. Perspectivele diferă!

Bianca TUTUNARU
studentă SNSPA,
Facultatea de Comunicare și Relații Publice

Administrația publică locală

Primarul și consilierii locali aleși la alegerile locale au depus jurământul

Marți, 23 octombrie a.c., în sala de conferințe a Casei de Cultură, amenajată special pentru acest eveniment, a avut loc

ceremonia de învestire și depunere a jurământului de către primarul și consilierii locali aleși la alegerile locale din data de 9 iunie 2024. Evenimentul a marcat un moment important pentru comunitate, subliniind provocările și responsabilitățile care îi așteaptă în exercitarea noilor funcții.

Ceremonia a fost deschisă de un mesaj de bun venit din partea organizatorilor, urmat de un discurs al primarului municipiului, reales pentru al treilea mandat, ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru. Acesta a declarat: „Suntem la un eveniment important pentru comunitatea noastră: învestirea noii

conduceri a administrației locale, care include Consiliul Local și primarul reales. Împreună, trebuie să gestionăm problemele administrative ale municipiului, o responsabilitate majoră de care trebuie să fim cu toții conștienți.”

Primarul Cîrciumaru a evidențiat importanța colaborării dintre consilieri și comunitate, subliniind necesitatea de a aborda provocările economice, sociale și ecologice cu seriozitate și dedicare.

„Fiecare decizie pe care o vom lua va influența viața fiecărui cetățean. Voi depune toate eforturile pentru a asigura transparența și implicarea activă a cetățenilor în procesul decizional” a mai adăugat edilul șef.

Consilierii locali au depus jurământul de credință, angajându-se astfel să servească interesele comunității și să respecte legislația în vigoare. Ceremonia a fost un prilej de întâlnire și dialog cu cetățenii, care au fost prezenți la acest eveniment, venind să felicite și să susțină reprezentanții aleși.

La final, primarul Cîrciumaru a îndemnat pe toți cei prezenți să se implice

activ în viața comunității, subliniind că doar prin eforturi comune se pot realiza schimbările necesare pentru a transforma orașul într-un loc mai bun pentru toți cetățenii.

Ședința de constituire a fost condusă de Ion Gogoi, cel mai vârstnic consilier, și Maria Roxana Pencea și Florinel Iulian Nițu, cei mai tineri dintre

consilieri. Instituția Prefectului Județul Teleorman a fost reprezentată de subprefectul Benone Rababoc.

Consilierii locali, în ordinea numărului de mandate obținute, sunt următorii: Partidul Social Democrat (PSD) - Mirela-Cristiana Savu-Piper, Ion Gogoi, Gina Stăvărache, Ionel Dincă, Virgil Marinel Mitroi, Marius Petrache, Adrian

Ciucă, Ionel Ignat, Sorin Fiță; Alianța Dreaptă Unită USR-PMP - Forța Dreptei (USR) - Constantin Fierăscu, Monica Camelia Udroiu, Ionuț Alin Paraschiv, Maria Roxana Pencea, Ginel Zamfir, Florinel Iulian Nițu; Partidul Național Liberal (PNL) - Florin Sorin Scarlat, Paulică Adrian Paraschiv; Alianța pentru Unirea Românilor (AUR) - Tudor Marin, Sandu Croitoru.

Dintre candidații aleși pe listele de consilieri ai partidelor participante la alegerile locale din 9 iunie 2024, cinci au decis să renunțe la mandatele lor înainte de validare: Valerică Gheorghe Cîrciumaru (PSD) - ales primar, Adrian Mirea (PSD), Loredana Sandu (USR), Cristian Duică (PNL), Adelina Maria - Sfăt (PNL). Aceștia au fost înlocuiți de supleanți, conform procedurilor legislative în vigoare.

Cristiana - Mirela Piper - Savu, viceprimarul Municipiului Roșiori de Vede

În cadrul ședinței ordinare desfășurate marți, 5 noiembrie a.c., consilierii locali ai Municipiului Roșiori de Vede au votat în favoarea numirii doamnei Cristiana-Mirela Piper-Savu în funcția de viceprimar al municipiului. Din totalul de 17 consilieri prezenți la ședință, 12 au votat pentru, unul împotrivă și patru consilieri s-au abținut de la vot. Doi consilieri nu au fost prezenți la ședință.

Profesor de profesie, doamna Piper-Savu este la al doilea mandat de viceprimar, după cel din perioada 2016-2020.

Fragmente de istorie locală

165 de ani de la nașterea primarului Marin (Minică) M. Belitoreanu

Marin (Minică) M. Belitoreanu este primarul asociat cu edificarea actualei clădiri a Primăriei.

Născut în 1859 în Roșiori de Vede, fiul lui Marin și Ana (fiica lui Dobriță Popescu), Marin M. Belitoreanu, cunoscut și sub numele de Minică M. Belitoreanu (așa cum este menționat în majoritatea actelor administrative), a fost primar în trei mandate: 1899-1901, 1904-1905 și 1912-1914. De asemenea, a fost senator și deputat, activând în cadrul a două partide: Partidul Conservator și Partidul Liberal. A ocupat funcția de președinte al Băncii Cercului Comercial și Industrial „Roșiori” și a fost președinte de onoare al Societății Corale „Cântarea Roșiorilor”, printre altele. Fratele său, Gheorghe M. Belitoreanu, a fost primar al orașului în perioada.

Dintre lucrările care dăinuiesc și astăzi, edificate în timpul celui de-al treilea mandat de primar, amintim clădirea Primăriei și clădirea Judecătoriei, care a fost începută în mandatul său, dar a fost întreruptă în 1916 din cauza ocupației germane a orașului, fiind finalizată ulterior în perioada de interimat asigurat de Ionel Anastasescu, în 1921.

La moartea sa, averea lăsată prin testament rudelor era evaluată la peste douăzeci de milioane de lei, sumă care includea, pe lângă lichidități și acțiuni, Hotelul Belitoreanu, blockhousul din București, cele două imobile din Roșiori (str. Dunării și str. Mărășești), precum și câteva sute de pogoane ale moșiei pe care o

deținea. Recunoscut ca filantrop, nu s-a dezmințit nici în ultimele sale momente din viață, donând prin testament două milioane de lei pentru finalizarea lucrărilor la Gimnaziul de fete (actual corp al L. T. Anghel Saligny, fosta clădire a L. T. Emil Racoviță), lucrări care au fost începute în ziua de 5 octombrie 1936 și care au fost întrerupte din lipsă de fonduri câteva luni mai târziu.

Primarul Paul Grigoriu și reorganizarea Căminului Cultural „Mihai Viteazul”

În ziarul Acțiunea din 25 decembrie 1938, comentând efectele noii Legi a Serviciului Social, oficiosul prezintă un articol din care aflăm că, la inițiativa proaspăt alesului primar Paul Grigoriu, s-a reorganizat Căminul Cultural „Mihai Viteazul”, sub patronajul Fundației Regale „Principele Carol” din Roșiori de Vede. Înființat *„cu mulți ani în urmă, cu multă trudă din partea mai multor oameni dedicați și legați sufletește de acest oraș, Căminul a încetat activitatea culturală de mai mult timp, continuându-se în parte doar prin vasta bibliotecă pe care o deține. Au existat încercări de reorganizare și reluare a activității, însă acestea s-au lovit de intransigența diverselor persoane orgolioase care au stăvilit aceste inițiative frumoase.*

Nu putem uita și menționăm printre cei care au depus o adevărată muncă pe tărâmul cultural pe regretatul Jingă, violonist și președinte activ al Căminului, precum și pe următorii: Gogu Popescu (flaut), Gogu Bleescu (flaut, vioară și voce), Nae Girescu (vioară), Cristea Zaharescu (vioară), Nicu Popescu (vioară), George Pilică (violoncel), Peton Buracu (vioară), Floricâ Ionescu (vioară), Nae Malacu (bas), și în cor pe Marin Albu, Gogu Bleescu, Rădulescu, Petrescu și alții. De asemenea, îi amintim pe regretații Stela Vasilin (pian), Nicolae Petrișor și P. Bratcoveanu (flaut și piculină), precum și pe Moș Gavrilă (piston), care, în dese rânduri, au ținut aprinsă făclia acestui locaș de cultură, găzduit în Palatul „Albina”, pus la dispoziție gratuit, cu multă bunăvoință și dragoste, de către domnul Victor Drăgoescu, proprietarul localului.

Pentru reluarea activității, a fost ales un comitet de conducere al Căminului, în frunte cu domnii: profesor Gheorghe Neagu, profesor Florea Chiru Nanov și avocatul Nicu Dragomirescu. Ca bibliotecar provizoriu a fost delegat domnul profesor Florea Bratu, directorul căminului. De asemenea, domnul Cristea Zaharescu, membru al sfatului căminului, a promis că va organiza o cantină școlară care va oferi lapte gratuit pentru 120 de copii săraci de la școlile primare locale.

Domnul primar Paul Grigoriu a fost proclamat președinte de onoare al Căminului și a promis sprijin financiar din fondurile disponibile ale primăriei. De asemenea, domnul primar aduce la cunoștință, cu sprijinul prefectului col. Ștefănescu, că va avea la dispoziție un fond de 400.000 lei pentru construcția unui teatru, prin intermediul Ministerului Propagandei”.

pagină realizată de insp. Gabriel ARGEȘEANU

Zilele Mănăstirii Coșoteni

Mănăstirea Coșoteni, fosta Mănăstire Drăgănești, de-o ființă cu Țara Românească

În data de 17 octombrie 2024, prima dintre zilele dedicate unui important monument istoric și de arhitectură, Mănăstirea Coșoteni, imediat după ce la mănăstire s-a oficiat Sfânta Liturghie și s-au plantat doi stejari roșii, la Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu” din Roșiori de Vede a avut loc deschiderea expoziției *Mănăstirea Coșoteni, fosta Mănăstire Drăgănești, de-o ființă cu Țara Românească*.

Organizată de Direcția Comunicații și Tehnologia Informației, Comandamentul Comunicațiilor și Informaticii, Comandamentul Apărării Cibernetice, Baza 48 Comunicații și Tehnologia Informației, Muzeul Comunicațiilor și Informaticii „General-maior Ion Cerăceanu”, Asociația „Radu Grămăticul”, Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu” - structură a Serviciului pentru Cultură, Educație, Creație și Sport din cadrul Primăriei Municipiului Roșiori de Vede și Mănăstirea Coșoteni, expoziția cuprinde obiecte din colecția gl. lt (r) Valentin Becheru, a muzeului roșiorean și din patrimoniul Mănăstirii Coșoteni, imagini din arhiva digitală a Muzeului Național de Artă al României și a Muzeului Județean Teleorman, precum și reprezentări în grafică și pictură ale mănăstirii realizate de Dumitru Ciocan, Valentina Dobre, Tatiana Grecu, Gabriela Ionescu și Doru Roată.

La deschiderea expoziției, au participat general-locotenent (r) Valentin Becheru, președintele Asociației „Radu Grămăticul”; general de brigadă Gheorghe Maxim, Comandantul Comandamentul Comunicațiilor și Informaticii; colonel Alin Olaru, comandantul Bazei 48 Comunicații și Tehnologia Informației; părintele Arhimandrit Ciprian Grădinaru, starețul Paraclisului Mântuirii Neamului; părintele Mircea Ionescu, Protopop al Protoieriei Roșiori de Vede și părintele protosinghel Ciprian, starețul Mănăstirii Coșoteni.

Gl. lt. (r) Valentin Becheru, inițiatorul proiectului *Zilele Mănăstirii Coșoteni, fosta Mănăstire Drăgănești*, a prezentat cu rigurozitate științifică date din istoria mănăstirii, purtându-i pe cei prezenți prin istoriografia referitoare la acest subiect, iar Veronica Cojocaru, muzeograf la Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu”, a prezentat obiectele din colecția muzeului.

La acest eveniment, moderat de Aurelia Bărbuț, șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport, au participat și elevi de la Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” Craiova.

Expoziția a putut fi vizitată la Roșiori de Vede până în ziua de 25 octombrie 2025, urmând ca după această dată să poată fi văzută la București, Sibiu și Craiova.

Muzeograf **Veronica COJOCARU**
Foto: **Tedy STÎNGĂ**

Pliculețul cu pelin

Semn de tristețe

A început postul, semn de tristețe pentru animalele de companie (mai puțin păsăricile). Dar sînt convins că s-a gîndit cineva și la cățeii și pisicuțele de pe lîngă casă. Am auzit că deja au apărut pe rafturi bobițe cu zacuscă și cu praz. Pînă atunci, putem cumpăra liniștiți pentru consum propriu, pate de ficat de post și ciolan afumat (tot de post).

❖

Candidatul liberal la funcția de președinte al României a fost în vizită pe meleaguri teleormănene, prilej cu care a trecut și pe la fabrica de biscuiți, pișcoturi și napolitane din Roșiorii de Vede. Ruptura definitivă dintre liberali și pesediști a devenit evidentă cînd traseul onorabilului politician a ocolit covrigăriile din centrul orașului. Salam aleikum!

❖

Și, cu permisiunea dumneavoastră, vă invit să lecturați două cărți interesante:
1. *Civilizația analfabetismului* de Mihai Naidin (Ed. Spandugino, 2016);
2. *Sapiens, scurtă istorie a omenirii* de Yuval Noah Harari (Ed. Polirom, 2017).

Liviu NANU

Concurs

Convinge-mă să citesc!

- continuare din pag. 1

înțelege lumea.

Miza, la ambele categorii, a fost câștigarea premiilor: „Cititorul anului în județul Teleorman”, „Cea mai bună fișă de lectură” și „Cea mai bună pledoarie”.

La categoria de vârstă 11-14 ani, premiul *Cea mai bună fișă de lectură* a fost câștigat de elevul Niculescu Cristian-Alexandru, iar Țuia Maria Teodora - premiul *Cea mai bună pledoarie*. De asemenea, Macacin Alexandra Mihaela a câștigat premiul *Cea mai bună fișă de lectură* - la categoria de vârstă 14-18 ani.

Finala județeană a Concursului Național de Lectură „Bătălia Cărților”, organizată de Biblioteca Județeană „Marin Preda” Teleorman, ne reamintește de puterea cuvintelor și de magia lecturii. Prin cărți, trăiești experiențe pe care nu ai cum să le trăiești altfel, poți explora lumi fantastice, poți înțelege gândurile și trăirile personajelor, îți dezvolți empatia și, în același timp, îți îmbogățești gândirea.

Biblioteca Municipală „Gala Galaction” promovează Concursul Național de Lectură „Bătălia Cărților” în Municipiul Roșiorii de Vede încă din anul 2015. Acest concurs se adresează tuturor iubitorilor de literatură, promovând și încurajând cititul.

Felicitări tuturor participanților! Lectura vă face învingători!

Festivalul Național de Poezie „Zaharia Stancu”

Recent, pe 2 oct. a.c., s-a desfășurat, la Alexandria, a XII-a ediție a Festivalului Național de Poezie „Zaharia Stancu” grație inițiativei Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Teleorman, cu acceptul Consiliului Județean, în parteneriat cu revistele „Caligraf”, „Bucureștiul literar și artistic”, „Mozaicul”, „Litere”, „Sud”, semn că acest district din sudul țării este activ pe harta literară nu numai prin sărbătorirea lui Marin Preda, un alt corifeu al prozei postbelice. Au fost

invitați 40 de scriitori, critici și istorici literari, eseiști, universitari, directori de publicații. Formatul triadic a cuprins decernarea premiilor la concursul clasic de poezie – Cassian Maria Spiridon - președintele juriului -, precum și stabilirea laureaților revistei gazdă „Caligraf” de către Marius Chelaru și echipa de jurați, expoziția de carte (revenind Bibliotecii Județene „Marin Preda”) și o sesiune de comunicări, din care am selectat câteva intervenții. Pentru **Ștefan Mitroi**, poetul Zaharia Stancu se întoarce acasă, după decenii. Altfel, din Literatură nu a plecat niciodată. Dincolo de poetul, prozatorul, publicistul, a existat și șeful breslei scriitoricești, cel mai important președinte al Uniunii Scriitorilor, mai punctează sursa citată. În mărturisirea ei, **Otilia Sârbu** l-a descoperit pe autorul născut la Salcia pornind de la Heidegger și Nietzsche. Nevoia de Zaharia Stancu seamănă cu lumina pentru veșnicie. Fapt îmbucurător că o bucureșteancă, secretar științific al Secției de Filologie a Academiei Române, a punctat relația marelui dispărut cu Roșiorii de Vede. La acest detaliu se va reveni în alte spiciuri.

În perifraza *Zaharia Stancu - scriitor total*, istoricul literar **Nicolae Scurtu** a revelat activitatea de jurnalist prea puțin cunoscut. Cu trimitere la Mircea Scarlat (*Istoria poeziei românești*), dl profesor s-a oprit la lirica elementarului, neacceptând afilierea la semănătorism. *Desculț* reprezintă o capodoperă, un alt superlativ rostit. Temerarul filolog septuagenar a dat în vileag pe cei doi academicieni ce l-au eliminat din programa liceală pe semnatarul *Cântec*-ului *șoptit* și a amendat atitudinea șovăielnică, duplicitară a lui Paul Georgescu.

Originară din aceeași localitate cu Hortensia Papadat - Bengescu (Ivești, jud.Galați), **Ana Dobre** face referire la debutul liric, epic, gazetăresc, la noțiunea de *mentorat*, la optica/grila de percepere din partea Ruxandrei Cesereanu și mai ales la detaliul că Stancu ar fi

fost apreciat de Călinescu. Colega de la „Neuma”, **Nicoleta Milea** vorbește despre începuturile scriitorului în cauză, radiografiază plachetele de stihuri, cu relevarea rusticismului. Un alt confrate teleormănean, **Stan V. Cristea** încearcă o paralelă între cei doi prozatori de calibru ai acestor meleaguri, Preda și Stancu. După un meritat laudatio pentru autoritățile receptive la actul culturii, directorul „Mozaicului”, **Nicolae Marinescu** schițează un fel de optimism – că s-ar bucura dacă *valoarea* ar fi mai respectată și mediatizată. În fine, **Florentin Popescu** (alt șef de publicație) nu uită de cei invidioși, de detractorii nu doar ai lui Zaharia Stancu, ci și ai lui Eminescu. Oare opera lor trecea de granițele naționale? (tot F.P.)

Prof. dr. **Iulian BITOLEANU**

Expoziție

Cântecul pietrei

- continuare din pag. 1

pare că sculptorul roșiorean Costel Păun îi dă în totalitate dreptate, pentru că, de la prima apariție a sa în peisajul cultural roșiorean și până în prezent, a lucrat și a oferit publicului exponate inedite, iar expozițiile nu au fost deloc puține, chiar dacă aprecierile și răsplata pentru efortul depus s-au lăsat deseori așteptate.

O dovadă grăitoare în acest sens este și vernisajul expoziției „*Sculptură în piatră de râu – Acasă la sculptorul Costel Păun*”- deschisă miercuri, 6 noiembrie 2024, la „Sala Artelor”, din str. Dorobanți, nr. 26 A, Roșiorii

de Vede (la domiciliul artistului, mai exact), unde cei prezenți au putut asculta cântecul pietrei abia ieșită la lumină de sub lama ascuțită a uneltelor de lucru. Un cântec ce va străbate timpul și spațiul, ducând cu el imaginile lucrărilor minuțios executate.

Fie că a îmbinat piatra cu metalul, marmura cu granitul, piatra cu materialul textil, artistul a arătat prin exponatele sale o multitudine de idei impresionante despre care au vorbit: Ciprian Agapie, directorul Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Teleorman; ec. Valerică Gheorghe Cîrciumaru, primarul municipiului Roșiorii de Vede; Florean Grosu; ing. Cristian Duică; Noru Dogaru - reprezentantul Asociației Culturale „Zaharia Stancu”, prof. Ion Scarlat.

Evenimentul s-a bucurat de prezența unui public select, iubitor de frumos, care a ținut să fie alături de cel ce prin talent și perseverență contribuie neîncetat la sporirea zestrei culturale a orașului de pe Vedea.

Să mai citim puțin!

Liturghii în bibliotecă

Un haijin cu zâmbet blajin

Am citit cu interes cartea poetului cărășean Ion Rășinaru și am observat predilecția acestuia pentru speciile lirice nipone precum haikuul, tanka sau senryu, în care și-a exersat condeiul în ultima vreme. Aflat la al paisprezecelea volum de autor, după cum aflăm din fișa bibliografică de la finalul volumului, și prezent în numeroase antologii și volume colective, Ion Rășinaru reușește în volumul de haikuuri *Hoinar prin anotimpuri* (Ed. Castrum de Thymes, 2024) să decanteze bogata sa experiență lirică, creând adevărate bijuterii ale genului.

Împărțită în șapte cicluri distincte, totalizând 441 de poeme, cartea *Hoinar prin anotimpuri* este dovada irefutabilă că timpul nu poate câștiga niciodată în cursa cu omul care-și păstrează bucuria ca stare de spirit firească, nelăsându-se copleșit de incuriile vrem(ur)ilor. Prin creația sa, poetul transcende timpul, permițându-ne și nouă, cititorilor săi, să accedem Edenul spiritual în care acesta sălășluiește, schimbându-ne, așadar, condiția noastră de simpli muritori.

Ilustrată sugestiv la începutul fiecărei secțiuni lirice de Elena Stănescu, cartea se deschide — cum altfel? — cu capitolul *Anotimpul Înfloririi*, acest titlu fiind practic o metaforă sui-generis a poeziei care înflorește tainic, avându-și rădăcinile adânc sădite în inima autorului. Primăvara este acel *Kigo* prezent explicit sau sugerat în haikuurile din această primă secțiune. În general, poetul respectă metrica tradițională niponă (3 versuri cu măsura 5-7-5 silabe) și reușește să surprindă prosperitatea și prolificitatea vieții în pofida „terorii istoriei”, cum ar fi pandemia de coronavirus, de pildă: „carantină — / la geam liliacul stă / să înflorească”.

Înflorirea pomilor fructiferi („cireș înflorit — / prin fereastra deschisă / ultima suflare”; „merii în floare — / tot mai scurtă poteca / până la umbră”) și a ghioceilor, acești vestitori ai primăverii („zi de mărțișor — / primul ghiocel ivit / învingând stânca”), bâzâitul albinelor plecate să culeagă polenul florilor („rouă în iarbă — / bâzâit de albine / în floarea de corn”), trilurile păsărilor („Vinerea Mare — / Aud întâia oară / Cântecul de cuc”), intimitatea îndrăgostiților netulburată decât de luna plină („singuri sub cireș — / tiptil tiptil prin ramuri / luna plină”) sunt tot atâtea semne că primăvara a sosit: „șiruri de torțe — / o nouă primăvară / coboară dealul”.

Alteori, poetul amintește de sărbătorile tradiționale românești, cum ar fi Boboteaza, ultima sărbătoare importantă a iernii, când, conform credințelor vechi, în noaptea de Bobotează, tinerele fete își visează ursitul („busuioc sub pernă — / afară luna plină / în vis ursitul”) ori sărbătoarea Dragobetelui, acest adevărat cap de primăvară („dragobetele — / în casa cu fete mari / flori la oglindă”).

... Morganei, a doua secțiune a cărții, este dedicată fetei Morgana, în căutarea căreia poetul pleacă hai-hui în vara vieții. Căldura soarelui de care se bucură animalele („vară toridă — / un pic de culoare / puiul de guster”) și oamenii deopotrivă („căldură mare — / în culise nu mai este / loc pentru un ac”), lucrările agricole care ritmează viața țăranilor, cum ar fi secerișul grâului („secerat de grâu — / culoarea pământului / mai potrivită”), greierii care își ascut arcușul în zilele toride de vară („cântec de greier — / bătrânul lutier / intră în șomaj”) sau o simplă ploaie de vară, caldă, binefăcătoare („ploaie de vară — / căutându-și mormântul / Fata Morgana”) descriu anotimpul verii celei surâzătoare ca o codană care merge desculță prin rouă: „cântec de cocoș — / pe gleznele codanei / picuri de rouă”.

Sunt caligrafiate delicat, cu o peniță muiată în aurul verii, atât hora zânelor („hora zânelor — / ochii bunei mai luminoși / ca niciodată”), cât și serenada de dragoste făcută unei Juliete, cu greierele în ipostaza de scripcar: „o serenadă — / sub balconul Julietei / cântec de greier”. Sfârșitul sezonului estival este perceput drept un portal deschis spre un nou început: „sfârșit de sezon — / portalul larg deschis / spre noul început”.

Dacă vara era momentul venirii vacanței mari pentru școlari (vacanța mare — / bunelul prelungește toboganul”), al treilea ciclu poetic stă sub semnul *... Abacului*, adică sub semnul începerii noului an școlar, când toamna bogată își reintră în drepturi: „toamna în drepturi — / buncărul gol și carul / rupt pe cărare”; „toamnă bogată — / mozaicul unic de / lumini și umbre”.

Sunt surprinse, rând pe rând, în acest anotimp, momente emoționante din viața necuvântătoarelor („nouri grei pe cer — / lacrima căprioarei / sărează apa”), peisajul nocturn luminat tainic de lună („iezerul morii — / luna acoperită / de o frunză brună”), cerul mohorât de octombrie („cerul mohorât — / în fereastră gutuia / lampă de veghe”), chipul mamei, care face focul în serile reci de toamnă („gardul de măceși — / mama ațâță focul / la pirostrie”), vremea migrației păsărilor în țările calde („vremea în care / păsări lăcrimează — bun / rămas cuibul meu”), dar și culegerea roadelor toamnei („via culeasă — / din jilțul său soarele / pare mai roșu”).

Căderea primei brume („prima brumă — / în nucul din grădină / ultima frunză”) și adierea vântului rece vin la pachet cu un premiu de consolare: „vinul în hrubă — / doar vântul ocolește / sperietoarea”.

A patra secțiune, intitulată *... Prințului*, este focalizată pe anotimpul iernii, care induce treptat starea de melancolie și izolare: „pustiu de iarnă — / doar vântul prin cătun și / uneori luna”. Iarna, acest prinț al anotimpului rece, își pune pecetea regală peste toată natura, luând ca martor numai luna: „pecetea iernii — / peste lacul înghețat / aura lunii”.

Singure, doar sunetul de zurgălăi („încă o iarnă — / sania cu zurgălăi / pe drumul de argint”) și colindele de Crăciun și de Anul Nou (o rază pe cer — / colinde ancestrale / în pragul casei”) mai tulbură liniștea în acest sezon al recluziunii oamenilor în case și a animalelor în bârloguri („ursul lângă iaz — / speriat de umbra lui / fuge în bârlog”). Anotimpul iernii îl face pe poetul nostru ajuns acum la o maturitate fecundă să fie nostalgic după copilul de altădată („copilărie — / pe derdelușul plin mă / întâlnesc cu mine”) care se bucura de primele ninsori: „prima ninsoare — / mirat copilul strigă / aer cu pistrui”.

Sub semnul *... Nostalgiei* stă și următorul ciclu poetic, unde găsim câteva mostre reușite de haikuuri: „câmpul de luptă — / ultimul soldat mort sub / nimbul reginei”; „pescar romantic — / din abisul nevăzut / scoate doar luna”; „satul părăsit — / în biserica goală / clopotar vântul”; „haijinul plecat — / a rămas doar duhul / pe prispa cu greieri”.

Odată cu al șaselea ciclu de versuri, consacrat *... Iubirii*, poetul trece de la haiku la tanka, o altă specie de poezie cu formă fixă japoneză, care are 5 versuri cu numărul de silabe 5-7-5 // 7-7.

În cele 69 de tanka, eul liric dă o sinceră depoziție în fața noastră a cititorilor cum că numai iubirea este cea care poate rodi însutit dacă găsește o inimă vrednică. Iată o mostră superbă: „ninge frumos în / iarna copilăriei / păstrată-n inimi – // grăbite flori de cireș / cuibăresc în părul tău”.

Cartea se încheie rotund cu o sută de senryu-uri, adică epigrame japoneze (având tot 3 versuri și metrica similară cu haikuul, dar străbătute de un umor acid).

Lăsându-ne pradă *... Zâmbetului* său sugubăț, Poetul satirizează prostia omenească („soarele pieziș — / boii cu patru picioare / tot mai puțini”), corupția demnitarilor publici, care au ridicat hoția la rang de artă („codrul nesfârșit / fără haiduci la poale — / lotrii în senat”), manelizarea culturii („ritm de manele — / vioara lui Enescu / stingheră-n muzeu”), eterna soacră („concurs la muzeu — / dintre toate soacrele / a mea-i prima”) și chiar ... vecina în călduri („vecina-n călduri — / îmi iau concediul ca să / fac pe doctorul”) la care, grea afecțiune, se trezește dimineața („sunt somnabul — / mă culc cu soața și mă / scol la vecina”).

Rod al unei certe maturități artistice, cartea *Hoinar prin anotimpuri*, semnată de poetul Ion Rășinaru, originar din Moldova Nouă, va fi cu siguranță un prilej de desfătare, preț de un ceas-două, pentru toți cei care vor dori să o citească. Să ne trăiești, Poete!

Prof. **Cristian Gabriel MORARU**

Lecturi în lumină

Traian Vasilcău: *Sfeșnic în rugăciune* (volum de versuri)

„Mă amurgește clipa, greu/ Mi-i sufletul. Dacă m-ar pune/ La inima Sa Dumnezeu,/ Sfeșnic aș fi în rugăciune”...

Sfeșnic în rugăciune pare să fie sufletul poetului Traian Vasilcău (din Republica Moldova), care arde mocnit, picurând ceară sfântă pentru o pecete Domnească (Dumnezeiască), în recentul volum de versuri, apărut la Notograf Prim, în cadrul Proiectului cultural-educativ, „Noi vedem cu inima”, derulat de Asociația Obștească „Mereu Aproape” din Chișinău.

Cu sau fără titlu, unele dedicate prietenilor sau unor cunoscute personalități culturale, cele peste o sută de poeme, inegale ca număr de versuri, aduc o puternică notă de originalitate privind ecuația în care se construiește relația *Creator- creator.*

La prima vedere, *Sfeșnic în rugăciune* pare o carte de poezie mistică, deoarece poetul își intitulează câteva poeme *Psalm, Psalmul sfinteniei, Alt psalm cu mama, Psalm pentru îngeri,* se slujește de un material lexical adecvat, apelând la termeni religioși, dar și pentru că în majoritatea poemelor vom întâlni coordonate ale spațiului sacru. Discursul liric abordează o formulă înrudită cu aceea a rugăciunii, punctată pe alocuri de imagini descriptive.

Situația în care se situează eul liric sugerează atitudinea poetului față de realitate, pe care nu o sublimează, ca Lucian Blaga, ci o receptează cu o conștiință profund religioasă, asemenea lui Vasile Voiculescu. Tematica versurilor se află undeva, într-o zonă a seninătății; nu atât imaginea ortodoxă îl preocupă pe poet, cât sentimentul mistic, definit prin contemplare, speranța în mântuire și acceptarea senină a mersului lumii. O seninătate care amintește de balada *Miorița.* Atitudinea poetului este de aspirație timidă și emoțională către Dumnezeu.

Întâlnim în câteva poeme imaginea *Îngerului* sau a *Îngerilor.* Prezența Îngerului definește spațiul sacru al poeziei, simbol al firii duale a ființei umane (muritoare și eterne); este un tipar-simbol care explică paradoxul existenței omenești. Îngerul întruchipează speranța umană, este un mesager divin și un semn al coborârii lui Dumnezeu, și de aceea se convertește în ipostaze prozaice, reflexe ale nefericirii umane, care se traduc prin zbaterea între spirit și materie. Figură eterică, punte de legătură între Lume și Dumnezeu, Îngerul este apărătorul ființei creștine și semnul dumnezeirii în lume.

Mesaj divin, Îngerul, ca și Cuvântul, închide în sine revelații pe care nu le deslușește, cărora nu le alterează sensul, ci doar le poartă prin lume. Îngerul sugerează simbolic condiția artistului de a sesiza că trăiește în preajma sacrului, fără a avea puterea de a pătrunde în el. Omul în general, iar creatorul în mod special, este un înger amărât care semnifică aspirația noastră la o condiție sacră. În fața întâlnirii cu solul lui Dumnezeu, omul obișnuit rămâne năuc, iar artistul este cuprins de tristețe, amărăciune, neputință.

Privită cu atenție, lecturată cu interes și profunzime, *Sfeșnic în rugăciune* pare o carte a căutărilor, din căutare născându-se creația. Căutarea sacrului oferă poetului un lung periplu, în care întâlnește atâtea piedici, vede atâtea lucruri nedrepte, și, de multe ori are răbufniri, pe cât de puternice și îndreptățite, pe tot atât de ineficiente, fiindcă de unul singur nu poate schimba nimic, și atunci îl invocă pe Dumnezeu care pare că îi aude strigătul și îi vine în ajutor. *Drumul* poetului este unul al suferinței, o Golgota, dar și al neputinței.

Deși poetul a plecat la drum, plin de speranțe, visuri, dezamăgirea nu l-a ocolit, chiar dacă la acest mohorât banchet al vieții bănuiește alături de sine un partener divin.

Căutarea înfrigurată, zbaterea lăuntrică, neliniștea metafizică sunt jocuri de fulgere strălucitoare pe cerul întunecat al sufletului care îl ard până la incandescență și din care se nasc poeme de o înaltă spiritualitate. Umbletul poetului este o continuă rătăcire prin misterul în care este cufundată lumea umană. Trăim înconjurați de mister și suntem dominați de acesta: „Misterului sunt slujitor de-o viață/ Desăvârșirii ctitor nu pot fi...” (p.11).

Ce stări de spirit domină sufletul poetului Traian Vasilcău? Acelea etern-umane: *însingurarea, credința, nefericirea, tristețea, amărăciunea, plânsul...*, pe care le întâlnim frecvent în poemele autorului. Un sentiment cu totul aparte este *iubirea*. Iubirea mistică pentru Dumnezeu și pentru Isus Christos ocupă primul loc și este necondiționată. Există unele poeme în care sentimentul iubirii laice este acoperit de regretul că autorul s-a dăruit, s-a risipit, fără să i se răspundă pe măsura trăirilor sale.

Pentru crearea atmosferei religioase, care învăluie ca o hlamidă de lumină lumea poeziei sale, poetul apelează la elemente lexicale cu conotații biblice: *cruce, icoană, rai, iad, altar, înger, candelă, sfeșnic...*; ideea de vechi se realizează cu ajutorul arhaismelor lexicale și morfologice: *parfume, spulber, de atunce, lumine, altară...*, cu forme de gerunziu acordat: *ninsoare potopindă...* sau forme verbale inverse: *cumpăra-o-aș, culeagă-mi-l...* Poetul face uz de regionalisme lexicale și fonetice: *mahnele, botfori, voroavă, amiros, nimărui...*, dar și de creații personale, formate prin derivare parasintetică*: înlumânărită, învulturiți, a se înlumina*...și prin conversiune*: zadară, demultă, împărată...*

Pentru realizarea artistică, Traian Vasilcău folosește figurile de stil cele mai potrivite cu mesajul poemului: epitete, comparații, metafore, personificări...

Sfeșnic în rugăciune este o carte frumoasă, cu suflet bun, un sfeșnic care arde continuu și ține trează conștiința de neam și țară a românilor din Basarabia și de oriunde se vor fi aflând aceștia în lume...

Prof. **Domnița NEAGA**
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Meridiane critice

REGAL DE INSOLIT, UMOR ȘI NARATIVITATE *JURNAL SECRET. Serie nouă* de Alex. Ștefănescu

Având în vedere epitetul din titlu, autorul transcende realitatea, nu rămâne captivul ei, cu cronotopul clasic, dimpotrivă, eludează convenția, mai brodează câte o faptă în perimetrul verosimilului, la conivența cu imaginarul (vital, mai mult decât stringent artei, după Sartre - *L'Imaginaire*, 1933) și umorul. „Într-o noapte, când aveam insomnie, Shakespeare însuși mi-a oferit un volum de sonete, dar ne-am luat cu vorba și a uitat să-mi dea un autograf” (Alex. Ștefănescu, *Jurnal secret. Serie nouă*, Ed. Corint, 2016, p.5). Într-un interval de 6 ani (2009-15 dec. 2015), criticul se derobează și devine inopinat amicul cititorului relatând dezinhibat griul cotidian, cu travaliul nocturn de împătimit al scrisului, lansări de carte și spiciuri, implicarea în politică, relațiile cu doi președinți de stat (Emil Constantinescu, Traian Băsescu), precum și verdele, adică, agapele cu celebrități beletristice, mentoratul, descoperirea de talente literare (Mihai Gălățeanu), relaxările scriitoricești de la Neptun, incredibilele-i talente bucătărești, practice, curtoazia feminității blonde și ne-, însă teribil de agreabile… Abilul narator conferă o altă conotație noțiunii de *jurnal*, permițându-și escale în Literar (festivaluri de poezie, întâlniri cu colegii de breaslă), în Media (redând atmosfera de la reviste precum „România literară”, „Luceafărul”, „Cultura”, nominalizându-i pe ziariștii Sorin Roșca Stănescu, cu a sa casă pe malul lacului Snagov, C. Stănescu, om de stânga), în Artistic (teatru, grație lui Ion Caramitru, Radu Beligan și Eusebiu Ștefănescu, un impecabil recitator de poezie; muzică - Tudor Gheorghe, Aurelian Octav Popa; film etc), supradimensionând districtele Familial (blând, armonios, necenzurând micile libertăți) și Familiar, cu „escapade” amuzante, cadouri (un fazan, un dvd)… Harul transfigurărilor, al eternizării expresive a clipei, literaturizarea unor scene, evenimente, acompaniate de desene ușor licențioase delectează, pulverizează stresul. Rocada narator - actant funcționează, așa că sociabilul Alex. proiectat în hiperbolă se află adesea în centrul atenției, eclipsându-i pe ceilalți convivi prin vorbele de spirit și manierele alese. Pe cât de sever cu pseudoliteratura și impostura, dintr-odată, pe tot atât de risipitor de complimente la adresa unor dame (bineînțeles, privilegiate) cu sau fără știrea Domnicăi, consoarta cea dinamică, vigilentă, excelent manager de editură, catalizatorul energiilor creative ștefănesciene. Să fi contat și deceniile nenumărate consumate împreună în facultate, iar după, ca dascăli etc.?! Aproape mereu, galantul bărbat solicită opinia domniței sale, o înțeleaptă, o pacifistă, o demnă purtătoare de sceptru (familial). Deloc comunist, ba țărănist sau om de dreapta, dl. Alex. Ștefănescu a fost perceput drept un intelectual influent, cu greutatea cuvântului, bun de campanii electorale pentru Emil Constantinescu, neostil băsismului, darmite simpaticei Elena Udrea?! (Suplimentar, inventivul istoricitor ticluiește unele reverii/ secunde erotice).

Bucurii mărunte, savurate sunt acelea în spațiul liber - în tramvai, metrou -, când vreun călător oarecare îl recunoaște și „se umflă în pene” că i-a citit cărțile, deși nu e pus a le rosti titlurile. În diferite reuniuni semnificative - la Librăria Diverta -, el, istoricul și criticul literar, va susține o prelegere despre Petru Popescu, acompaniat de Marius Tucă, jurnalistul de la Antena 3. Nu există companioni ce trebuie etichetați din start sau de exclus. Dacă seratele se înlănțuie, iar soții Ștefănescu primesc o invitație în mondenitate, normal că Alex și Domnica o onorează cu zâmbet inocent, poate pudrat nițel, ca să dea bine la public. Iată oportunitatea cu un grup de businessmeni, ale căror neveste îl cam caută din priviri pe șăgalnicul fost botoșănean. Acestea „se bucură când le curtez. Și slavă Domnului, le curtez!”. Probabil că Don Juan are urmași de soi în toate secolele. Cu alt prilej, o studentă și-a luat ca temă de licență opera criticului sus menționat, așa că o întâlnire face to face devine necesară. O altă junǎ prea pasionată de scrisul domnului Ștefănescu i-a promis fericirea palpabilă novicelui ei amic doar dacă și-ar întâlni idolul spiritual.

Dar oaspetele Alex. Ștefănescu știe să fie și un amfitrion (rustic) cu camarazii de vază, precum Nicolae Manolescu, Gabriel Chifu, Horia Gârbea, Ioana Horea… (pp.64-65). Din alt unghi, viețuiește normal, modest, nu tinde la opulență, se mulțumește cu ce are - două televizoare, haine, pantofi, o soție onestă, un adăpost la oraș, altul la țară… (fină autoironie). Se șarjează din nou prin ceea ce noi am denumi Capitolul *Excentricități*: Mircea Sântimbreanu și cățelul, Octavian Paler agreând înotul, Laurențiu Ulici, șahistul, Mircea Dinescu confruntat cu pisica de mare, Zigu Ornea făcând jogging, Manolescu - fotbal pe plajă (pp. 89-90), cele 11 prototipuri feminine (plus Lia Faur) pentru cartea *Cum să fii femeie*, Olimpiada de limba și literatura română, faza națională, Arad…

Prof. dr. **Iulian BITOLEANU**
Membru al Uniunii Scriitorilor din România

Oamenii sfințesc locul

Profesoara de istorie Elena I. Delcescu

În instruirea și educarea tineretului, locul de frunte îl ocupă profesorul. Lui i se încredințează sarcina cu cea mai mare răspundere: pregătirea de specialitate și educarea tinerilor. Ce altă profesie poate să aducă o mai mare mulțumire, decât aceea de a vedea cum tânărul se deschide și se dezvoltă sub ochii profesorului ca o floare. Această „înflorire" constituie, desigur, răsplata cea mai înaltă a dascălului.

A fi dascăl este o artă. Adevărații dascăli sunt cei care reușesc să te facă să-i iubești pe ei, dar și materia predată de ei. Profesorul are o misiune grea, dar și frumoasă: formarea unor personalități autonome, care să se poată integra în societate, cu capacități de gândire critică și creativă, cu un profil moral demn de urmat și cu o înaltă profesionalitate.

Meseria de profesor este o mare și frumoasă profesiune care nu seamănă cu nici o alta. Este o meserie aspră și plăcută, umilă și mândră, exigentă și liberă, o meserie în care mediocritatea nu este permisă, o meserie care epuizează și înviorează, o meserie în care a ști nu înseamnă nimic fără emoție, în care dragostea e sterilă fără forța spirituală, o meserie, când apăsătoare, când implacabilă, îngrădită și plină de farmec.

Această profesie-artă nu poate fi îmbrățișată de oricine. Este nevoie de vocație, de dăruire, de dragoste față de cei cărora te adresezi și de multă răbdare pentru a fi un profesor bun. Dacă în ochii tinerilor se văd flăcări, în ochii oamenilor de la catedră se vede lumina.

În galeria de „viță nobilă" a școlii roșiorene, profesoara Elena I. Delcescu reprezintă incontestabil o mărturie a vocației și devotiunii într-o viață consacrată carierei didactice, copiilor, învățăceilor și orașului în care a lucrat și locuit, municipiul Roșiorii de Vede.

Cu demnitate, Elena I. Delcescu și soțul ei, Eugen Cr. Delcescu lasă în urmă realizări de neșters. Cei doi profesori de istorie din Colegiul Național Anastasescu, Elena și Eugen Delcescu, sunt pentru totdeauna profesorii de suflet ai atâtor generații, care i-au prețuit și iubit, care-i salutau cu reverență, pe mai departe, recunoscându-le menirea, vocația. După decesul soțului, la 2 martie 1992, și ieșirea sa la pensie, în anul 1999, prof. Elena I. Delcescu și-a schimbat domiciliul, mutându-se la București.

Profesoara de istorie Elena I. Delcescu s-a născut la 17 noiembrie 1939 în frumosul oraș Vălenii de Munte, din județul Prahova. Între anii 1946 și 1953, a urmat cursurile școlii primare și gimnaziale în orașul natal. Mai departe, între anii 1953 și 1957 - cursurile liceale la Școala medie mixtă de 10 ani, nr. 4 din Ploiești, județul Prahova. Din toamna anului 1957, până în 1962, dna Delcescu urmează cursurile Facultății de Istorie din Universitatea Constantin I. Parhon din București. La repartiția guvernamentală, alege și este repartizată pe postul de profesor de istorie la Liceul Teoretic din Roșiorii de Vede (actualul Colegiu Național Anastasescu). A funcționat la acest liceu, ca profesoară de istorie, până la ieșirea la pensie, din anul 1999.

Prof. Elena I. Delcescu s-a distins încă de la început prin ținuta de excepție a prestației didactice, formând numeroase generații de absolvenți, care s-au orientat spre studiul istoriei și disciplinelor socio-umane. Prestigiului didactic i s-au adăugat cel al intelectualului informat, pasionat de carte științifică sau de beletristică. Curiozitatea vie, neastâmpărul iscoditor al minții, vigoarea spiritului au ferit-o de plafonarea intelectuală atât de frecventă în provincie. Activitatea sa extradidactică bogată și diversificată începe încă din anul 1963, prin conferințe ținute la Casa de Cultură Raională, la Palatul Albina. Bine pregătită din punct de vedere științific și pedagogico-metodic, destoinică, foarte conștiincioasă și bună organizatoare, ea a îndeplinit ani de-a rândul sarcini metodice, administrative, obștești în cadrul liceului sau Cercului pedagogic al profesorilor de istorie din județ.

Profesoara Elena I. Delcescu, înzestrată cu bogate cunoștințe istorice, muzeologice și bibliografice, dublate de corectitudinea, perseverența și talentul său organizatoric, a constituit pentru elevii, colegii și cunoscuții săi un exemplu viu de muncă, stăruință și realizări profesionale.

Cercul de istorie al elevilor din liceu, organizat și condus de prof. Elena I. Delcescu a avut o activitate continuă și bine cunoscută pentru elaborarea de material și referate privind istoria orașului și a localităților din apropiere. De asemenea, rezultatele obținute la concursurile de istorie și olimpiadele naționale arată cât de importantă a fost activitatea desfășurată cu membrii cercului de istorie al elevilor din liceu. Acest cerc și-a adus contribuția la sărbătorirea a „600 de ani de la prima atestare documentară a orașului", în anul 1985.

Profesoara Delcescu are o activitate meritorie și obține toate gradele didactice. Mai mult, elaborează „Monografia Liceului Anastasescu 1919-1977", lucrare ce a fost depusă la biblioteca liceului.

Lecțiile de istorie, în general, se desfășurau în cabinetul de istorie coordonat de dna prof. Delcescu. Pentru acest cabinet, s-au efectuat zeci de planșe, hărți tematice, s-au procurat filme istorice, documentare și s-au alcătuit schițe statistice. Cabinetul a fost dotat cu aparatură de proiecție (pentru diapozitive și filme de 16 mm). Lecțiile desfășurate în acest loc erau mult mai vii și cu deosebit efect. Toate materialele din cabinet au fost elaborate și create de elevii de la Cercul de istorie.

În anul 1974, prof. Elena I. Delcescu, împreună cu soțul său, prof. Eugen Cr. Delcescu, și cu sprijinul prof. Dinu Mihai, directorul liceului, și contribuția Primăriei orașului, au organizat, în vacanța de vară, „Tabăra arheologică de la Brebina" (lângă Scrioaștea). Aici, au făcut cu elevii cercetări arheologice, pe un „tumul", unde tradiția istorică afirmă că se află înhumat un conducător local din perioada preromană. Cu ajutorul elevilor participanți și bucuria tuturor, descoperirile făcute prin săpături, numai pe o parte a movilei, au depășit așteptările. Zeci de vase de lut, fragmente de oase, opaițe, mărgele de lut, vase ritualice, zeități fragmente, ace din os, racloare din silex, toporașe din piatră, vârfuri de săgeți din os și fier, vase de diferite forme specifice dacilor, dar și asemănătoare amforelor. Materialele descoperite aparțin epocii neolitice și epocii preromane. Tot împreună cu soțul său, a organizat în liceu „Muzeul descoperirilor arheologice de la Brebina", completat cu alte mărturii istorice, aparținând satelor din preajma orașului Roșiorii de Vede.

O altă realizare deosebită a soților Delcescu a fost și camera „Etnografică", cu materiale etnografice aparținând zonei Teleormanului. Aici, au fost expuse: marame, ștergare, ii, fote, cămăși de bărbați, brâie, cojoace, furci cu caierele de lână, fuse, obiecte de ceramică, obiecte din lemn, fuse, strâchini, oale, ulcele, candele, obiecte ritualice: pristoale, cruci mici, icoane pe lemn și sticlă. După numai câțiva ani, obiectele și materialele colectate au fost predate, cu procese verbale, muzeului din Roșiorii de Vede, Muzeului Județean din Alexandria și Băncii RSR, sucursala Alexandria.

Profesoara Elena I. Delcescu a slujit cu modestie, devotament și cu mare competență socială. Îi mulțumim pentru tot ceea ce i-a învățat pe elevi, pentru tot ce a făcut din dorința dezvoltării domeniului pe care l-a slujit cu devotament și sacrificii – *istoria*.

Dorința noastră este ca aceia care o cunosc pe profesoara Elena I. Delcescu, cei care au primit de la această profesoară învățătură, un gând bun, un sprijin în formarea lor viitoare de cetățeni, cu dragoste de „glie și neam", așa cum este ea însăși, să ni se alăture nouă și, cu prilejul aniversării a 85 de ani de viață, să îi aducem recunoștința, omagiul muncii creatoare pe care a desfășurat-o, urându-i din toată inima:

La mulți ani, în deplină sănătate!

Prof. **Argentin St. PORUMBEANU**
membru UZPR
Foto*: arhiva personală a autorului*

Economistul Ioan Eana

Există oameni care creează legende, care prin destinul lor devin modele, mai apoi repere, iar în final un mit extraordinar. Povești emoționante, destine puternice a căror traiectorie este mai mult decât fascinantă, este peste puterea umană de înțelegere, prin forța pe care o emană. Poate că în fiecare colț de lume există oameni care se încăpățânează să lupte cu destinul și poate că foarte mulți dintre ei rămân anonimi. Poate că modestia lor este în sine secretul supraviețuirii.

Un asemenea om este fostul președinte al Casei de Ajutor Reciproc a Pensionarilor din Roșiorii de Vede, Ioan Eana. Un om impunător prin cultură, cinste și autoritate, mândru dar plăcut de toți cei care îl cunosc. De statură este potrivit, dar ochii săi au ceva din bunătatea aceea mistică, infinită, greu de descris, care se găsește în spiritul roșioreanului pur. Din această cauză, privirea pare că nu se poate fixa, ea se împrăștie ca un voal, răspândind o atmosferă caldă, dulce, încrezătoare.

Grație trecutului său, finei sale curtoazii, ca și excepționalului dar de a își îndeplini atribuțiile de președinte al asociației, a reușit fără eforturi și manevre inutile să-și creeze o atmosferă de simpatie în întreaga societate roșioreană și nu numai. Prin cunoștințele și elasticitatea sa de spirit, prin ușurința sa în vorbe, și prin talentul extraordinar de a comunica cu oamenii, fie ei mari sau mici, Ioan Eana îl reprezintă foarte bine pe intelectualul roșiorean, care tot timpul a citit și a participat la actele de cultură desfășurate la Roșiorii de Vede și Alexandria.

Oamenii care l-au cunoscut de-a lungul timpului i-au descoperit noblețea sufletului, o inimă care știe să vibreze mult pentru cei dragi, pentru cinste și adevăr. Toată viața a fost un om echilibrat, în care s-au întâlnit în chip fericit rațiunea și bunul simț. Are mult umor propriu și e ambițios, în accepțiunea cea bună a cuvântului. Este un adevărat om de caracter, un caracter ferm, bărbătesc, cum rar se întâlnește întrupat în oamenii vieții reale.

Ioan Eana este roșiorean și s-a născut la data de 17 noiembrie 1934. Părinții au fost Ion, decedat în 1945, și Petra, decedată în anul 2000. Ambii părinți au fost oameni vrednici și adevărați profesioniști în meseria pe care o practicau, tata cizmar și mama croitoreasă.

Ioan Eana a urmat cursurile primare și gimnaziale la Școala mixtă nr. 2, situată în Calea Dunării, apoi o școală profesională de meserii (1949-1952) și Liceul A.I. Cuza din Alexandria (1961-1964). Are studii universitare de cinci ani la București, Facultatea de Economie, cu examen de licență (1970-1975) și studii postuniversitare (1979-1980), la Secția Administrație de Stat.

Din perioada copilăriei, dar mai ales din perioada tinereții, s-a implicat în viața sportivă: în 1951, a urmat cursuri de aeromodelism, la Câmpina; în 1952, Școala de parașutism la Sâmpetru Brașov, iar în 1953, a urmat Școala de pilotaj la Ghimbav Brașov, pe avioane fără motor (planoare).

În perioada stagiului militar, a făcut cursuri de pregătire și specializare în domeniul radio-comunicațiilor militare, obținând brevetul de radiotelegrafist pentru stații militare de mare putere. Toată viața, Ioan Eana a lucrat fără odihnă, a studiat, a citit, încercând să se ridice la nivelul cerințelor și obligațiilor profesionale, pe care le cereau posturile pe care le-a ocupat în îndelungata activitate desfășurată între anii 1957-2003 și în continuare, ca pensionar, președinte de asociație CAR Pensionari, până în anul 2021.

Își începe activitatea ca salariat, în funcția de bibliotecar și consultant în anul 1957, la Cabinetul raional PMR Roșiorii de Vede, unde funcționează până în anul 1961, când este numit instructor al Comitetului raional, cu probleme de scrisori, audiențe și relații cu publicul. Muncește cu multă râvnă și este bine apreciat, iar în anul 1965 este numit și ales președinte al Uniunii Raionale a Cooperativelor Agricole de Producție din Raionul Roșiorii de Vede. Funcționează aici până în anul 1968.

Pentru rezultatele obținute a fost decorat cu Ordinul Muncii, clasa a III-a, prin Decretul nr. 129 din 1966. Din 1966 până în 1978, adică timp de 10 ani, a funcționat ca președinte al Casei Județene de Pensii a Cooperativelor Agricole de Producție Teleorman, iar din 1978 până în anul 2000, adică timp de 22 de ani, a funcționat ca director al Direcției Județene a Muncii Teleorman. Începând cu anul 2001, până în 2003, pensionar fiind, este încadrat pe funcția de inspector de specialitate la Inspectoratul de stat al muncii din cadrul Prefecturii Teleorman, având în vedere și bogata experiență pe care o avea. În aprilie 2003, Adunarea Generală a Casei de Ajutor Reciproc Pensionari Roșiorii de Vede, condusă la acel moment de dl Constantin Bunea, a ales în unanimitate de voturi pe pensionarul Ioan Eana în funcția de președinte al CAR Pensionari. Ioan Eana a condus din această funcție, timp de 18 ani, până în aprilie 2021, activitatea Consiliului Director și a personalului salariat al CAR Pensionari Roșiorii de Vede.

În același timp, el a făcut parte din structurile sistemului Caselor de Ajutor Reciproc ale Pensionarilor din România. Realizările din cei 18 ani de activitate în funcția de președinte le putem prezenta sintetic, având în vedere următoarele date. Numărul de membri în asociație, la 31.12.2021, a fost de 9.850, reprezentând peste 50% din numărul de pensionari din Roșiorii de Vede și din cele 21 de comune rurale din zonă. Fondul social privat al membrilor este de 24 miliarde lei, ceea ce revine pe un membru este de peste 2.400 lei. Fondul nerambursabil este de peste 800.000 lei reprezentând peste 800 lei pe fiecare membru al asociației. Au fost acordate ajutoare bănești la peste 10% din totalul membrilor asociației. Un pas important a fost făcut în anul 2005, când au fost cumpărate clădirea și anexele unde funcționează și acum asociația, spațiile fiind reamenajate. Cele două autoturisme achiziționate sunt de un real folos pentru deplasarea pe teren, transportul valorilor, deplasarea la domiciliul bătrânilor, membri ai asociației care nu se pot deplasa.

A organizat excursii-pelerinaj în țară și în țările vecine, la care au participat un număr mare de pensionari. Pentru activități sportive și de agrement a înființat Clubul Pensionarilor, unde participă zilnic la activități un număr însemnat de pensionari. Au fost înființate puncte de lucru și agenții în toate localitățile rurale din zonă. A fost crescut numărul salariaților cu contract de muncă ai asociației care deservesc pe cei 9.850 de membri.

În aproximativ ultimii 20 de ani, Ioan Eana nu a făcut parte din niciun partid politic, însă a colaborat cu toate partidele aflate la putere, pentru a obține îmbunătățirea situației pensionarilor. Așa se face că a organizat la Roșiorii de Vede *Sfatul bătrânilor*, care s-a întrunit periodic și a dezbătut cu autoritățile problemele pensionarilor.

În calitate de președinte al Consiliului Județean al Persoanelor Vârstnice, din 2002 până în 2011, Ioan Eana a participat la organizarea și conducerea reuniunilor în Comitetul de dialog civic pentru problemele persoanelor vârstnice.

Din anul 2002, Ioan Eana a făcut parte din Consiliul Național al Federației CAR Pensionari și a fost vicepreședinte cu problemele organizatorice ale Consiliului Director, în această calitate fiind coautor al Manualului „Managementul Asociației CAR Pensionari", care are 308 pagini și este de un real sprijin în organizarea și conducerea CAR Pensionari.

Împreună cu autoritățile locale, Ioan Eana a organizat sărbătorirea unor evenimente din viața pensionarilor, precum Ziua Internațională a Persoanelor Vârstnice, Ziua Națională a Veteranilor, Ziua Internațională a Femeii și multe altele.

Ca președinte al CAR Pensionari, adresându-se participanților la Adunarea Generală, în încheiere a rostit: „Aveți încredere cum ați avut și până acum în Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor din Roșiorii de Vede, pentru că ea este cea care vă susține interesele".

Acum, la 90 de ani (la 17 noiembrie), dl Ioan Eana trăiește tot la Roșiorii de Vede, alături de familia fiicei sale, Sabina, nutrind cele mai frumoase gânduri pentru toți.

La mulți ani și multă sănătate,
domnule Ioan Eana!

Prof. **Argentin St. PORUMBEANU**
membru UZPR
Foto*:* **Aurelia BĂRBUȚ**

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

- continuare din pag. 1

a prezentat-o miercuri, 6 noiembrie, în cadrul sărbătorii „***Zilele Bibliotecii Județene „Marin Preda" Teleorman"*** – ediția 2024.

Ne-au fost alături bibliotecari din biblioteca județeană, de la Biblioteca Orășenească „Miron Radu Paraschivescu" Zimnicea și de la alte biblioteci publice din Teleorman, reprezentanți ai Inspectoratului Școlar Județean Teleorman, cadre didactice, oameni de cultură și artă, reprezentanți mass-media, dar și mulți elevi din școlile gimnaziale și din liceele teleormănene, participanți la fața județeană a Concursului Național de Lectură pentru categoriile Copii și Adolescenți „**Bătălia Cărților**" susținuți de părinți.

Ce înseamnă voluntariatul? Cine poate face acțiuni de voluntariat? Care sunt domeniile în care poți face voluntariat? Ce avantaje ai ca voluntar? și, nu în ultimul rând, *Ce înseamnă să fii voluntar EUROPE DIRECT Teleorman?* - sunt doar o parte a întrebărilor care și-au găsit răspunsurile în acea zi.

Totodată, am prezentat publicului „Portalul European pentru Tineret", pus la dispoziție cetățenilor săi de Uniunea Europene, dar și posibilitățile de a face voluntariat în Europa și în lume.

Voluntarii sunt cei care ne inspiră, care își doresc să facă lumea mai bună, mai incluzivă, mai tolerantă, care se implică și schimbă modul în care ne raportăm la semenii noștri. De aceea, fii și TU parte a acestei schimbări!

La mulți ani, Biblioteca Județeană „Marin Preda" Teleorman! Mulțumim pentru invitație, colaborare și găzduire! Mulțumim tuturor pentru participarea activă!

• *Concurenții EURO QUIZ 2024 - recompensați la EUROPE DIRECT Teleorman*

O zi specială s-a derulat marți, 29 octombrie, la centrul de informare ED Teleorman, acolo unde a avut loc recompensarea rezultatelor bune obținute de cele cinci echipe din județul Teleorman calificate la faza națională a Concursului EURO QUIZ 2024 - pentru elevii din cursul gimnazial, competiție organizată de **Reprezentanța Comisiei Europene în România** și **Ministerul Educației**.

Și pentru că am avut oaspeți din mai multe localități din județul Teleorman, am susținut și *Lecție de informare europeană* pe tema priorităților UE și de comunicare pentru anul 2024, o prezentare a activităților și proiectelor instituțiilor europene și ale ED Teleorman, dar și a concursurilor organizate de RCE în România pentru elevii din cursurile gimnaziale și liceale, respectiv EURO QUIZ și Lider European. Am vorbit, de asemenea, despre importanța votului și necesitatea exercitării acestuia, despre *Pactul verde european* și *O Europă pregătită pentru era digitală,* despre *fake news* și *combaterea dezinformării,* despre pericolele specifice mediului online. Totodată, am vizitat platforma #trUE - *Adevărul gol-goluț* lansată de Reprezentanța Comisiei Europene în România, dar și *Portalul european pentru tineret; Spațiul învățării* și platforma *DiscoverEU* - o acțiune a programului *#Erasmus+.*

A urmat recompensarea celor mai bune rezultate obținute de echipele din județul Teleorman la faza națională a Concursului Euro Quiz 2024 - pentru elevii din cursul gimnazial. Iată echipele: *Echipa Cutezătorii* - Școala Gimnazială nr. 2 Videle, prof. coordonator Iorga Marinela Monica; *Echipa Micii Europeni* - Școala Gimnazială Vedea, prof. coordonator Vișinică Maria Clara; *Echipa Exploratorii Dunăreni* - Liceul Teoretic „Marin Preda" Turnu Măgurele, prof. coordonator Mazilu Cătălina; *Echipa EU_forici* - Școala Gimnazială nr. 7 Alexandria - prof. coordonator Ionescu Minodora-Cristinela; *Echipa GEO VI B* - Școala Gimnazială nr. 2 Videle - prof. coordonator Anghel Petruța Nicoleta. Recompensele au constat în materiale promoționale oferite de RCE în România și de ED Teleorman, precum și publicații editate de către Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, necesare informării și documentării.

Din partea invitaților, au vorbit prof. Marinela Monica Iorga, director al Școlii Gimnaziale nr. 2 Videle și unul dintre cei mai activi și implicați dascăli cu care am colaborat, dar și eleva Briana Ioana Clănțău – ambasador Erasmus.

Felicitări tuturor, elevi și profesori deopotrivă!

• *ED Teleorman a deschis punct de informare europeană la Scrioaștea*

EUROPE DIRECT Teleorman continuă să dezvolte o rețea puternică de puncte de informare europeană în județul Teleorman. Iar din 28 octombrie, o nouă bibliotecă

publică se alătură acestei rețele.

Aflată într-o localitate cu peste 3.500 de locuitori și purtând numele omului de cultură, regretatul Florin Săvoiu, Biblioteca Comunală din Scrioaștea devine astfel punct permanent de informare europeană al centrului EUROPE DIRECT Teleorman și se alătură celor de la: Biblioteca Județeană

„Marin Preda" Teleorman; Biblioteca Comunală „Liliana Grădinaru" Peretu; Biblioteca Orășenească „Alexandru Depărățeanu" Videle; Biblioteca Comunală Buzescu; Biblioteca Comunală „George Gană" Măldăeni; Biblioteca Orășenească „Miron Radu Paraschivescu" Zimnicea; Biblioteca Comunală Dobrotești și Biblioteca Comunală Drăgănești de Vede.

Evenimentul a fost organizat cu sprijinul Primăriei Comunei Scrioaștea, al primarului acestei localități, dl Alexandru Anghel, dar și în parteneriat cu Biblioteca Comunală „Florin Săvoiu" Scrioaștea, coordonator: Liliana Matei-Stroie – bibliotecar, la acțiune participând bibliotecari, reprezentanți ai administrației publice locale și locuitori ai comunei.

Noul punct de informare este dotat cu un stand ce cuprinde cele mai recente publicații editate de instituțiile Uniunii Europene, prin Oficiul pentru publicații al Uniunii Europene.

După momentul inaugural, a urmat *Lecția de informare europeană*, o dezbatere pe tema priorităților UE și de comunicare pentru anul 2024, precum și despre activitatea și proiectele instituțiilor europene și ale ED Teleorman, dar și o sesiune de instruire a bibliotecarilor publici din județul Teleorman pe teme de interes. ÎmprEUnă construim viitorul!

• *Punct de informare europeană deschis la Ciolănești!*

Dacă în urmă cu trei zile, pe 28 octombrie, ED Teleorman deschidea punct de informare europeană la Biblioteca Comunală „Florin Săvoiu" din Scrioaștea, care se alătura celor de la Biblioteca Județeană „Marin Preda" Teleorman; Biblioteca Comunală „Liliana Grădinaru" Peretu; Biblioteca Orășenească „Alexandru Depărățeanu" Videle; Biblioteca Comunală Buzescu; Biblioteca Comunală „George Gană" Măldăeni; Biblioteca Orășenească „Miron Radu Paraschivescu" Zimnicea; Biblioteca Comunală Dobrotești și Biblioteca Comunală Drăgănești de Vede, iată că joi, 31 octombrie, în premieră, a deschis punct de informare în sediul unei primării din mediul rural, respectiv la Primăria Comunei Ciolănești.

După momentul inaugural, a urmat *Lecția de informare europeană,* în care am vorbit despre prioritățile UE pentru 2024, despre instituțiile europene și rolul centrului ED Teleorman, despre cât de important este să-ți faci auzită vocea și să te implici în creionarea viitorului nostru comun în Europa, despre dreptul la vot și puterea acestuia, dar și despre dezinformare și pericolele întâlnite în mediului online. Și punctul de informare de la Ciolănești este dotat cu un stand ce cuprinde cele mai recente publicații editate de instituțiile UE, prin Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene.

Parteneri de dialog ne-au fost elevi, în principal, de la Școala Gimnazială Ciolănești, coordonați de prof. Ionela Icleanu, dar și de la Colegiul Național „Anastasescu" din Roșiorii de Vede și de la Școala Gimnazială nr. 84 din București, precum și reprezentanți ai administrației publice din localitate.

Și cum de fiecare dată încurajăm inițiativa și implicarea, cei mai activi dintre elevi au fost premiați de ED Teleorman și anume: Bianca Maria Stroe, din clasa a VII-a a Școlii Gimnaziale Ciolănești, dar și Eduard Andrei Icleanu, clasa a VIII-a B, Școala Gimnazială nr. 84 din București, aflat în vacanță. *Felicitări, Bianca! Felicitări, Edi!*

Evenimentul a fost organizat cu sprijinul Primăriei Comunei Ciolănești, al primarului acestei localități, dl Viorel Ionel Icleanu, care ne-a pus la dispoziție inclusiv biroul de primar. *Mulțumim!*